

KÖZLÖNY

1938. Február hó

XVIII. é

TARTALOM :

Terciárius naptár.

Vár az Úr...

XIII. Leó pápa levele, amely Baylon

Szent Paszkált az eucharisztika
összejövetelek pártfogójává tesz

P. Takács Ince OFM: Mit vár XII
Leó pápa Baylon Szent Paszká
tól?

Hainiss Elemérné: Diadal a halá
lon túl.

Pálffy Erzsébet grófnő: P. Alfons
Santarelli.

P. Roznik Rajnér OFM: A felt
madás.

P. Dám Ince OFM: Az utolsó v
csora szentmiséje.

P. Árvavári Agnellus OFM. Heve
gyémántok.

P. Szabados Anzelm OFM: Az
szövetség.

Terciárius vértanuk.

Rendi élet.

Könyvek ismertetése.

Szerkesztői üzenetek.

Hirdetések.

és te mit tervezel? Százerek dolgoznak és megfeszítik minden erejüket, hogy méltóképpen fogadják a Nagy Királyt, tőled is kíván valamit isteni Mestered. Nem sokat csak annyit, amennyire képes vagy. Ne gondold most ragyogásra és tündöklésre! Életet, fejlődést és fejlesztést akarj. Mindez azonban csak ott van, ahol valami összekopcsol és fölfelévis . . . téged is, meg környezetedet is.

Mi ez? Biztosan nem a képmutatás és a nagyizolás. Még kevésbé a titkos önimádás és egymás áltatása, hanem csak egyedül az őszinte szeretet! Minden csak annyira erős, amennyire az igazság és a szeretet kettős alapjára épül. Igazság alatt értjük a hazugság szellemének teljes kiküszöbölését minden oldalon. Ilyen értelemben az igazságot szerető lelkület emelkedett gondolkodást és következetes evangéliumi szellemet jelent, és még valamit: egyháziasságot. Hiszen az Anyaszentegyház az igazság őre.

Mennyire komoly ez az állítás, mutatja a Szentírás szava. Szerinte a szentek az igazak. Kedvesek Isten előtt, mert egyenes úton járnak. És akkor kezd valaki a mennyei Atyának tetszeni, amikor megalkuvás nélkül igyekszik kiigazítani útjait. Befödi a völgyeket, lerontja a hegyeket, és úgy siet Ura és Istene elé. Áldozatokat örömet hoz, hogy rátalálhasson az igazi ösvényre, amelyen őt Jézus az Anyaszentegyház által vezeti.

A völgyek alatt itt nem az isteni szeretet virágaival benőtt názárethi tájat értjük, és a hegyek nem a thábori magaslatokat jelentik, hanem a lélek és a szív betegségeit, szenvedélyeit. Ahol Jézus Szíve tüzet gyújtott, ott jók a hegyek, mert égbetörő vágyainkat jelentik. Amelyik szívet a Megváltó lelkülete alakítja, abban kívánatosak a völgyek, mert az alázat virágai illatosítják.

Vár az Úr ezekben a szent völgyekbe, hívogat szeretetének boldogító magaslataira. Kicsi ibolyája légy és ne kívánd a feltűnést. Elégedj meg Jézus meghitt barátságával . . . és azután dolgozz, apostolkodj, hozz áldozatokat ismeretlenül és szakadatlanul! Még eszedbe se jusson, hogy másokat dicsérnek és magasztalnak. Te csak egyet nézz, de azt egész lényed megfeszítésével: Örül-e Jézus, ha rád tekint? Képmását látja-e benned?

Biztosan csak akkor leli benne kedvét, ha önzetlen és kitartó munkásának mondhat. Menj hát, és arass! Viseld a nap hevét és a tövisek szúrását. Mosolyogjon szíved és arcod, hogy megosztja veled isteni terhét a jóságos Megváltó. Mi az Ő isteni terhe: a lelkek gondozása, megmentése. Aggódj értük az Ő Szívével, keresd őket az Ő gyöngédségével . . . és keresd az alkalmat, hogy imával, együttérzéssel, lemondással egy-egy báránykát visszavihess az Ő keblére. . .

Aki először olvassa, csodálkozik ;

Aki tizedszer olvassa, megszereti ;

Aki állandóan olvassa, boldog lesz !

Milyen könnyű az ? Hát nem olvastad ? Akkor még ma rendeld meg.

P. Szabados Anzelm OFM. Mutass utat, adj boldogságot!

című könyvét. Ára 1.50P. Ha öt példányt rendelsz, akkor darabja csak egy pengő!

XIII. Leó pápa levele, amely Baylon Szent Paszkált az eucharisztikus összejöveteleket pártfogójává teszi.

(Acta O. F. M. 1897, XVI, 207—208.)

XIII. LEÓ PÁPA

Az úgy örök emlékezetül.

A leggendviselőbb Isten, aki valamint erejével, ép' úgy üdvösen is igazgat mindent, valami különleges figyelemmel akként vezette Egyházát, hogy midőn legrosszabbul álltak az ügyek, ép akkor számára az idők kedvezőtlenességéből nem remélt vigasztalásokat szerez. Ez, habár gyakran máskor is, de különösképen a keresztény és polgári élet eme korában látható. Amidőn ugyanis a közös béke ellenségei nap mint nap merészebben ütik föl fejüket, naponkénti támadással és pedig a legerőszakosabban törekszenek Krisztus hitét és szinte az egész társadalmat fölforgatni, — tetszett az isteni Jóságnak a dolog eme folyásával szembeállítani a jámborság iránti kiváló törekvéseket. Amit világosan mutat úgy a Jézus legszentebb Szívének mindenfelé elterjedt tisztelete, mint az egész földön elterjesztendő Mária-tisztelet fölkeltett lángolása, úgyszintén ugyanazon Istenanya kiváló Jegyesének megnövekedett tisztelete, valamint a katolikusok különféle fajtájú és a hit minden védelmére szánt összejövetelei és sok egyéb, amik az Isten iránti tisztelet előmozdításának és a kölcsönös szeretet ápolásának akár az öregbitésére, akár kezdeményezésére szolgálnak. Habár mindez a legkellemesebben érinti lelkünket, mindazonáltal az isteni ajándékok foglalatának azt tartjuk, ha a népekben az Oltáriszentség iránti hódolat növekszik azáltal, hogy e célból emez időkben igen híres összejöveteleket tartanak. Semmi sem látszik ugyanis Előttünk hatásosabbnak, amint ezt máskor jeleztük, a katolikusok lelkületének fölbresztésére a hit bátor megvédése céljából, valamint a keresztény névhez méltó erények gyakorlására, mint az, hogy a népnek vonzalma tápláltassék és fínomíttassék a szeretet ama csodálatos Záloga iránt, amely a béke és egység köteleke. Minthogy tehát egy ekkora úgy a legnagyobb gondunkat képezi, valamint amiként az eucharisztikus összejöveteleket gyakran dicséretben részesítettük, ugyanúgy most a bőségesebb gyümölcsök reményétől indítatva kötelességünknek tartjuk, hogy azok részére égi pártfogót jelöljünk ki ama szentek közül, akik Krisztus testének fölséges szentsége iránt forróbb vonzalommal lángoltak. Azok között azonban, akiknek áhíttatos hova a hit eme magasztos titka iránt inkább föllángolni látszott, a legméltóbb hely *Baylon Paszkált* illeti meg; aki a mennyei dolgok iránt különöskép vonzódo lelkületet örökölt, miután legártatlanabban töltötte el ifjúságát a nyáj őrzésében, a szigorúbb életű ferencesek közé lépett. Az isteni Vendégség szemléletéből olyan tudományra tett szert, hogy tudatlan és tanulatlan létere a hit legnehezebb tanaira meg tudott felelni és még ájtatos könyveket is képes volt írni. Ugyanő az Oltáriszentség igazságát az eretnekek között nyíltan megvallotta, amiért sok és súlyos szenvedéseket viselt el és mintegy Tarzicius vértanú versenytársát gyakran halálra keresték. Végül az áhíttatnak ezt az érzelmét halála után is megtartani látszott, amidőn a ravatalon pihelve a szent színnek kettős felmutatására — mint mondják — szemét kétszer felnyitotta.

Látható tehát ebből, hogy a katolikusok amaz összejövetele, amelyről beszélünk, senki másnak védelme alatt jobban nem állhat. Ezért, amilyen okból Aquinói Tamásnak a tanulni vágyó ifjúságot, Páli Vincének a szeretet-egyesületeket, Lelli Kamillnak és Istenes Jánosnak a betegeteket és valamennyi betegápolót alkalmasint följánlottuk, úgyhogy jó és áldásos legyen és a keresztény ügynek javára váljék, legfőbb tekintélyünk-

Mit vár XIII. Leó pápa Baylon Szent Paszkáltól?

nél fogva jelen levelünk erejével *Bayloni Szent Paszkált* az eucharisztikus összejöveteleknek, akár amelyek eddig létesültek, akár amelyek ezentúl létesülni fognak, különleges égi párfogójául jelentjük ki és tesszük meg. És ennek a Szentnek példájától és védnökségétől bizalommal azt a gyűlölcst kérjük, hogy a keresztény nép közül naponként mindtöbben lelkületüket, elhatározásaikat, szeretetüket a megváltó Úr Jézushoz vigyék. aki minden üdvösség legfőbb és legfönségebb kezdete. Akarjuk, hogy a jövőben jelen levelünk örök időkre érvényben legyen. Annak érvényét senki nem akadályozhatja meg, cselekedje bár az ellenkezőt. Azt akarjuk pedig, hogy jelen levelünk még nyomtatott másolatainak vagyis példányainak is, amelyeket valamely közjegyző kézírásával aláírt és egyházi méltóságban levő személynek pecsétjét megerősített, teljesen ugyanolyan hitel adassék, mint jelen levelünknek, ha ezt előhoznák vagy felmutatnák.

Kelt Rómában, Szent Péternél, a halászyűrű alatt, 1897 november 28-án, pápaságunk huszadik évében.

A. MACCHI bíboros.

Mit vár XIII. Leó pápa Baylon Szent Paszkáltól?

Írta P. Takács Ince O. F. M.

Ha gondosan elolvassuk XIII. Leó pápának azt a levelét, amellyel 1897 november 28-án Baylon Szent Paszkál ferences szerzetest az eucharisztikus kongresszusok és egyesületek védőszentjévé teszi, akkor észre kell vennünk azt is, hogy a pápa emez újabb ténye reményeket fűz Szent Paszkál eme legújabb kitüntető tisztjéhez.

XIII. Leó pápa kinevező leveléből elénk tárul az a történelmi háttér, amely e nagy pápát ösztönözte Szent Paszkál kiválasztására. A XIX. század második felében ugyanis mind több és több eucharisztikus gyűléseket tartottak. Ezek a kongresszusok a szabadkőmíves és istentelen közszellem ellenére mindig nagy érdeklődést váltottak ki a vidékből, sőt az országból is, mert még az Egyház ellentáborra is felfigyelt azokra. Egy-egy ilyen egyházmegyei vagy nemzeti eucharisztikus összejövetel nagy hullámmást idézett elő és pedig a katolikus öntudat fölkeltésére nézve. Egy korabeli író, a franciskánus P. Amato Burguera spanyol ember írja híres művében „*Enciclopedia de la Eucaristia*“ (hét kötet, 1905-6-7): „A katolikusok az eucharisztikus kongresszusokkal riadót fújnak, bátorítják és összeforrasztják szellemi, erkölcsi és anyagi erejüket a titkok leg-szentebbjének védelmére. Így aztán erősödik a hit, növekszik a remény és föllángol a szeretet. Örül az Egyház, látva, mint egyesülnek az ő tanító és tanuló tagjai, fölujjong akkor, amidőn ámulva szemléli ama fönséges és népes szentségi körmeneteket. Emez eszköz révén megszégyenül az eretnokség, a szabadkőművesség megremeg és ordít az egész pokol a megvettetés miatt, látva legyőzetését és eltiprását.“¹⁾ Maga a nagy XIII. Leó pápa említett apostoli levelében is erre látszik következtetni, amidőn így beszél: „az isteni ajándékok foglalatának azt tartjuk, hogy a népekben az Oltáriszentség iránti hódolat növekszik az által, hogy e célból emez idő-kben igen híres összejöveteleket tartanak. Semmi sem látszik ugyanis Előttünk hatásosabbnak a katolikusok lelkületének fölbresztésére a hit megvédése céljából, úgyszintén a keresztény névhez méltó erények gya-

korlására, mint az, hogy a népnek vonzalma tápláltassék és finomítottassék a szeretet eme csodálatos Záloga iránt, amely a béke és egység köteléke“. A pápa ezekkel a szavakkal fejezi ki abbéli örömét, hogy a keresztény élet mélyítésére mily nagy szolgálatot tesznek a szentségi Jézus nevében történő összejövetel, amelyek tovább már nem lehetnek mennyei pártfogó nélkül. Mikor a pápa ebben a „*Providentissimus*“ kezdetű apostoli levelében Szent Paszkált az eucharisztikus kongresszusok pártfogójává kinevezte, akkor tulajdonképpen vezért akart nekik adni, akinek fontos élete és eucharisztikus lángoló szeretete ösztönzés lehet az eucharisztikus élet elsajátítására minden katolikus ember számára.

Úgy tetszett, hogy Szent Paszkál kineveztetésével ezek az eucha-

Gebhardt Lajos festőművész képe: Szent Ferenc.

risztikus kongresszusok nyertek jelentőségükben. Az 1881-ben Lilleben megtartott nemzetközi szentségi kongresszus óta ugyanis mindig szélesebb és tágabb alapokon hívták össze azokat. A lillei összejövetel után egymásután sorakoznak: Avignon 1882, Lüttich 1883, Freiburg (Svájc) 1885, Toulouse 1886, Paris 1888, Antwerpen 1890, Jeruzsálem 1893, Reims 1894, Paray-le-Monial 1897. Ezek az összejövetel, azonban a nemzetköziség bélyegét már csak azért sem hordozhatták teljes joggal magukon, mivel többnyire francia nyelvterületen folytak le. Igaz, még 1897 után is egy jó darabig a megkezdett úton folytatódnak ezek a kongresszusok, a nemzetköziség azonban mindig jobban és jobban kidomborodik bennük és látogatottságuk is folyton növekszik.

Történetesen egybeesik a paray-le-moniali eucharisztikus kongresszus esztendeje (1897) Szent Paszkálnak védőszentté történt kinevezésének

évével. Mint ismeretes, Paray-le-Monial Alacoque Szent Margit kinyilatkoztatásainak a helye, ahol t. i. a Szentséges Szív fölhívta őt az első pünktök megtartására és ezzel abban a hideg és a janzenista eretnekek által megmétélyezett korban fölszólította a gyakori szentáldozás lehetőségére és fontosságára. Ebben az 1897. esztendőben, mintha Szent Margit részben átadta volna az ő szerepének egy részét Szent Paszkálnak. Szent Paszkál ugyanis hivatva van a már ismeretessé vált első pünktök és a gyakori szt. áldozás jelentőségét az eucharisztikus kongresszusokon szociális, társadalmi téren is mind szélesebb mederben elterjeszteni. A pápa is ezt várta tőle. Azért mondja ismételten említett levelében: „bő-

Balról Bazilides Sándor festőművész képe: Utolsó vigasz; középen vitéz Szabados Béla szobrászművész tervezete: Jézus feltámadása; jobbról Heinz Heinrik festőművész képe: A Szentszalád.

segesebb gyümölcsök reményétől indíttatva“ — nevezi őt ki védőszentül. Eme „bőségesebb gyümölcsök“ az utolsó évtizedek alatt megtartott nemzetközi eucharisztikus kongresszusokon kezdtek is mutatkozni. Így például nagyszerű benyomást tett a bécsi (1912) eucharisztikus kongresszus; igazi nemzetköziség, fény és pompa, mélységes hódolat és elbűvölő nagy méretek jellemezték a chicagói (1926.) kongresszust, és mily fönséges látvány lehetett, amidőn a buenos-airesi (1934) impozáns szentségi napon maga az államfő ajánlotta föl hódolatát a szentségi Krisztusnak önmaga és népe nevében?!

Teljesült XIII. Leónak Szent Paszkáltól várt egy másik óhajta is. amelyet emígy fejez ki: „Ennek a Szentnek példájától és védnökségétől bizalommal azt a gyümölcsöt kérjük, hogy a keresztény nép közül napoként mindtöbben lelkületüket, elhatározásaikat, szeretetüket a meg-

váltó Úr Jézushoz vigyék, aki minden üdvösség legfőbb és legfőnsége-
sebb kezdete.“ A nagy pápa kívánsága Szentünk közbenjárására valóra
vált a buzgó és szentéletű X. Pius pápa rendeletével, aki a naponkénti
szentáldozás gyakorlatát elevenítette föl. Szent Paszkálnak a föladata
ezekután csak az lehet, hogy az egyes eucharisztikus világkongresszuso-
kon résztvevők szívében mindig jobban lobbogjon az a krisztusi sze-
retetből származó szent vágy és elhatározás, hogy minél gyakrabban já-
rulnak a szentáldozáshoz és eucharisztikus egyéni étellel törekcsenek
megváltoztatni a társadalom arculatát és a föld színét.

Gyakran kell fohászcodnunk Szent Paszkálhoz, hogy a hozzáfűzött

Heinz H: Madonna a zenélő angyalokhoz: középen Pátzay Pál szobrászművész: Mult és jövő; balról Molnár C. Pál festőművész Krisztus képei.

eucharisztikus remények teljcsedjenek. Az ezévi budapesti világkongressz-
szuson is fölhangzik majd a szózat: *Sancte Paschalis, ora pro nobis* —
Szent Paszkál, könyörögj érettünk!! Mondjuk ezt addig is gyakran, fo-
hászcodjunk hozzá, beszéljünk róla, mert eddig még alig történt valami
ezen a téren. Az elmúlt évi tripoliszi olasz nemzeti eucharisztikus kong-
resszuson az egyik szentbeszéd Szent Paszkálról szólt. Bárcsak nálunk is
találnánk meg a módját, hogy az ucharisztikus kongresszusok védőszent-
jének, Szent Paszkálnak életét állítaná valaki a tömeg elé. Ez az élet pe-
dig a leghatásosabban tudná megvalósítani minden szentségi összejöve-
telnek a célját: az Oltáriszentség szellemében folytatott keresztény kato-
likus élet megvalósítását egyénekbcs és társadalmakban!

¹⁾ V. ö. Candido Mariotti O. F. M. L' Eucharistia ed i Francescani, Fano, 1908, 112.

Diadal a halálon túl.)*

Írta Hainiss Eleméerné.

Firenze önző és kapzsi.

Annyi kiváló művészt, tudóst, költőt válogatott ki magának az Élettől, hogy ezáltal mindenkit meghódít és rabul ejt! Mikor már annyira otthonos az idegen Firenzében, hogy megszokottá vált már a város vörös liliomát, meg a Mediciek labdáját mindenfelé látnia, akkor úgy érzi, hogy át kell ölelnie az egész várost és belenevethet az életbe a nap-sugaras örömtől.

A Sors azonban megirigyelte ezt a sok kiváltságot és a fény megderű mellé nagy fekete pontot rajzolt történelmébe. S ha belebotlunk ebbe a „Fekete Pontba“, akkor kacagó ölelésünk között már könnyeket rejtegetünk.

A „Fekete Pont“ kicsi és nagyon bátoratlan a tankönyvekben! Nagyobbá csak akkor fejlődik, ha átlépjük San Marco küszöbét és lényünket megcsapja Savonarola szelleme.

A Chiostro del Convento a prior imáit visszhangzó évszázadok után is és célájának minden része a legnagyobb kételkedőt is meggyőzi egy tiszta lélek feddhetetlenségéről.

Fra Angelico és iskolájának freskói adják a cellák derűjét, a priorén azonban csak két dolog érinti mélyen a látogató lelkét... Háló cellájának ablakrácsán a sátánfej figyelmezteti a kísértésekre; dolgozó cellájának álló-íróasztala mellett az ablakrácson pedig a Krisztusfej ihleti.

Munkái, írásai, vezeklő dolgai... az egész cellának beállítása erős, kitartó, magasvonalú jellemre vallanak.

Nincs benne semmi lírai. Olyan mint egy Wagner-opera! Erőteljes, biztos, mert életét a háttérben egy állandó vezérgondolat irányítja.

Savonarola mert harcolni a rossz világszellem ellen. Az erkölcstelen, érzéki korszellem ellen, amely közromlással fenyegette Firenzét és mindjobbban eltávolodott a közjótól.

Nem félt oktatni, figyelmeztetni, nevelni.

Ez a munka ugyan nem dicsőséget, megértő tiszteletet és megbecsülést hozott számára, hanem elhagyatott halált, amely fájdalmas tapasztalatok útjain keresztül vezetett...

De!

Krisztus szeretete fölülmultha minden szenvedését és az ő áldása volt munkájának érdeme!

Firenze történelmének „Fekete Pontja“ azonban akkor válik legnagyobbá, ha a Signoria,-a Palazzo Vecchio előtt mélységes megdöbbenéssel egy kis márványlap égeti talpukat... és megismerteti velünk azt a helyet, amely állandó szemrehányással illeti a ragyogó renaissancekort a legszégeyenteljesebb vértanúhalál miatt.

Ezen a helyen csaptak fel Girolamo Savonarola máglyájának lángjai oly magasra, hogy az itáliai kék ég is elpirult szégyenében!

* Savonarola jellemét és személyiségét különféleképpen ítélik meg. Általában azonban edvezően. Sőt vannak olyanok is, akik szeretnék szenttéavattatni. (V. ö. R. Posch cikkét a Lexikon für Theologie und Kirche IX. 203.)

Ovidius egyik munkájában figyelmezteti a vihart, hogy csak a tenger ellen harcoljon és kímélje meg a szigeteket, hogy kincseiből a világ minden táján részesülhessen.

Ilyen kincs sziget volt a Piazza Signorián álló máglya. Védelmeszöve azonban nem akadt és a vihar kíméletlenül belekapaszkodott és elsodorta a drága hamvakat.

De!

Épen ez a kíméletlenség vált áldássá, mert sok szívben szétszóródott a drága kincs és ott szántott, vetett, tanított és az igaz krisztusi hit és a lélek tisztaságának aranymagvait hintette el. Az Arno folyó már csak „szántás után szánthatott és kalászk helyett csupán fűszálaknak** lehetett szemfedője.“

Árván nézte ezt a különös temetést a Ponte Vecchióról egy ifjú és lelkének legszebb virágaival hintette tele a hömpölygő sírhantot. Ebben a szomorú magárahagyatottságban határozta el Michel Angelo Girolamo Savonarola emlékének halhatatlan megörökítését!

És!

Él azóta minden alkotásában.

A „Dávid“, a „Mózes“, a Santa Maria del Fiore és a San Pietro „Piéta“-ja egy-egy lépcsőfok a nagy lélek megértéséhez. Mindenekfölött azonban a Sixtusi Kápolna érzékelteti leginkább Savonarola szellemét. Ebben a légkörben meghatva eszmélünk fel a renaissancekor két meg nem értett lángelméjének lelki találkozására, lelkük összetartozására! A freskók nézésénél hallani véljük a nagy martir minden szavát. Szónoklatainak acélos szárnyalását, mély benyomását maga elé idézte Michel Angelo alakjainak megfestésénél s ez vezette ecsetjét. Savonarola egyedüljáró utakon haladt. Csak a sas tudta őt utolérni. Azért volt Michel Angelo az egyetlen ember, aki minden törpelelken felülemelkedve még évszázadokon keresztül is a leghűbben tükrözi vissza egy tántoríthatatlan jellem lelkivilágát!

Kérdezzünk, felelj!

Mi lesz ebből, csak nem talán kérdés? — Gondolják sokan a cím után ítélve. — De majdnem az, találós kérdés. Csak az a különbség, hogy más talányoknál az a cél, hogy szórakozásból összemérjük az ügyességünket és találatekonyságunkat. Itt pedig az a cél, hogy szinte játszva és képzületben mérjük össze ferences tudásunkat.

Tehát itt is lesznek kérdések? Igen. Csak hogy mi nem törjük a fejünket fondorlatos találmányokon, hanem azokat az egyszerű és világos kérdéseket adjuk fel, amelyeket tudnia kell minden terciáriusnak.

Még egy különbség van a találós kérdések és a mi új rovatunk között. Az előbbieknél be kell küldeni a helyes megfejtést és a legügyesebbek jutalmat kapnak. Mi nem várjuk a feleleteket. Mindenki válaszoljon rá önmaga előtt. És addig is, míg a következő számban megkapja tőlünk „a helyes megfejtést“, az lesz a jutalma, hogy ez a kis „fejtörő“ talán godolkozóbb és öntudatosabb terciáriussá teszi. — Tehát első kérdésünk: *Melyik Szt. Ferenc Atyánk alapvető és egyben legjellegzetesebb erénye, amelyik nélkül semmiképen sem lehetett volna szent?*

Mária nővér.

** Eduard Fournier.

Páter Alfonso Santarelli.

Írta Pálffy Erzsébet grófnő.

Ki tudná elszámolni, hány lélekben él páter Alfonso Santarelli emléke... Hisz ismerte mindenki, aki valaha is ott járt Assisiben, és felkereste a S. Maria degli Angeli templomot, hogy teleszívja lelkét a ferences szellem édes gyönyörűségével, vagy meghúzódott a kis Porciunkula kápolna sötét kőfalai között, hogy kisírja lelke bánatát, vagy akár mint kíváncsi turista barangolta be az évszázados szent helyeket. Ismerte mindenki, mert az ő gondjaira volt bízva az idegenek kalauzolása az Angyalos Boldogasszony szentélyében.

1910-ben találkoztam vele először.

Nagy jószággal, előzékenységgel mutatott meg minden látnivalót, áhítatos hangon beszélt a szeráfi Atyáról s a végén kedves közvetlenséggel így szólt:

— Most pedig menjen vissza, asszonyom, a Porciunkula kápolnába, idézze maga elé azt a jelenetet, amikor Szent Ferenc a nagy búcsút kapta és kérjen... kérjen sokat, főleg pedig ne feledkezzék meg kedves halottairól...

Engedelmeskedtem, de alig térdeltem le az egyik szűk kis pad ima-számolyára, nagy zajjal, hangos túlköléssel megállt künn egy autó, majd lármás nevetéssel, tréfálkozva turista társaság robogott végig a bazilikán és a sekrestyébe vonulva nagyhangon egy pátert kért, aki a dolgokat elmagyarázza.

— No most vége az imádságnak és elmélkedésnek — gondoltam sóhajtva s egyben sajnáltam új ismerősömet, páter Santarellit, hogy ezeknek a léha, gúnyosmosolyú embereknek kell majd beszélnie arról, ami szívének annyira drága és szent...

Néhány perc múlva a társaság berontott a Porciunkulába, majd jött lassú méltóságteljes léptekkel P. Santarelli is. Végignézett a jelenlevőkön, aztán beszélni kezdett zengő, dallamos hangján, távolbanező szemmel, mintha maga előtt látná a hétszáz év előtt történeteket, mintha látná Francescót és az egész mennyei udvart. Beszélt Francescóról, az alázatos-ról, aki annyira szerette Istent és minden teremtményt, hogy még a madarakat is testvéreinek nevezte. Beszélt a szépséges Scifi Kláráról, aki itt, az egyszerű kőfalak között mondott le a világ dicsőségéről és kérte a szegénység édes terhét. Beszélt, beszélt, amíg a hetyke, léha arcokról eltűnt a mosoly, leolvadt az üres nagyvilági máz és valami szégyenlős meghatottság égett a szemekben.

Amikor jóval később hazafelé készültem és végigmentem a bazilikán, páter Santarelli gyóntatószékében ott térdelt az egyik fiatal szőke angol lány, aki a templomba lépések oly hangos volt — és gyónt. A közelben pedig ott állt a társaság egy férfitagja és félszegen összekulcsolt keze, lehajtott feje elárulta, hogy vár, amíg reá kerül a sor.

Hányszor láttam ennek a jelenetnek megismétlődését! Páter Santarelli ferences **lelke** mély hatást gyakorolt az emberekre s majd mindig fölébresztette a bennük szunnyadó jó érzéseket... Erről magam is meggyőződtem, s azért ha küzdő lelkekkel találkoztam Assisiben, mindig elküldtem őket a jó páterhez.

Emlékszem, egyszer a Subasio Hotelben egy kedves, rokonszenves

fiatalemberrel ismerkedtem meg, aki többszöri beszélgetésünk során bevallotta, hogy nagy lelki válságban szenved, és nem talál kiutat.

— Sajnos, én nem tudok tanácsot adni ebben a dologban, — feleltem — de menjen el a S. Maria degli Angelibe és beszéljen páter Santarellivel. Ő majd segít Önnek.

Még aznap délután összetalálkoztam vele. Éppen a völgyből jött fel a városba. Ragyogó arccal újságolta.

— Páter Santarellinél voltam. Ez a szerzetes valóságos angyal. Teljesen talpraállított. Most már tudom, mit kell tennem. Tudja, mit mondott beszélgetésünk végén? . . . Jegyezze meg, fiam: a jó maradjon mindig jó! Ez a megfejtése minden kérdésnek. Jó pedig csak addig marad, amíg nem keveredik bűnbe, mert ez az egyedüli rossz!

Az évek folyamán mindig gyakoribb látogatója lettem Santarelli atyának. Hosszú, meghitt beszélgetéseket folytattunk Szent Ferencről, megkaptam a jó páter könyvét is, amelyet olasz nyelven írt a Szegénykérről és azt magyar nyelvre lefordítottam.

1937 októberében láttam utoljára. Már nagybeteg volt, de azért lejött kis cellájából, hogy üdvözljön és talán, hogy elbúcsúzzon.

— Az élet napnyugtán állunk, nemsokára majd számonkér tölünk az Isten mindent, tegyünk sok jót, amíg tehetünk . . . mondta fáradt, halk hangon.

Keresztet rajzolt homlokomra, mielőtt elment, és én éreztem, hogy többé nem fogom látni, hisz máris olyan mintha csak az árnyéka élne a földön. Szerettem volna elsírni magam, de éreztem, nem szabad könnyeznem azon, ha egy jó és szent ember megkapja azt a „szem nem látta, fül nem hallotta“ jutalmat, amit az Úr azok számára készít, akik őt szeretik.

Két hónappal később gyászjelentést kaptam és egy kis emlékképet, amelyen a porciunkulai atyák e szép szavakkal búcsúznak szeretett testvérüktől, Alfonso Santerellitől:

*Példás szerzetes és pap volt,
Aki beszédben és írásban
Buzgólkodott Isten dicsőségén
És fáradhatatlan vezetője volt
Az Angyalos Boldogasszony
Bazilikáját felkeresőknek . . .
Ferencs önzetlenséggel,
Minden erejét feláldozta,
Hogy világosságot és örömet öntsön
A látogatók lelkébe,
A kik szavai által
Megismervén és megszeretvén
Szent Ferencet,
Az ő kérésére szobrot emeltek
A rózsák kertjében
A Szegénykének. . .
Megérvén a mennyországra,
Nyugalmat talált és jutalmat
Isten ölelésében . . .*

Krisztus útján.

Írta P. Roznik Rajnér O. F. M.

A végső dolgok.

A feltámadás.

Folytatás.

Az Úr Jézus tanításának egyik sarkalatos igazsága: a feltámadás. Lényege ennek a nagy igazságnak abban áll, hogy a halálban a testtől elvált halhatatlan lélek az Isten mindenható erejénél fogva egyesül testével és vele a végállapotban örökké együtt él.

Bizonyítása erőteljesen ki hangzik az Ó és Újszövetség lapjaiból. Íme egy-kettő a sok és félreérthetetlen szöveg közül:

A békotűrő Jób különleges csapásokkal teli életének nyomorúságai között felkiált: „Bárcsak felírnák szavaimat, vajha könyvbe jegyeznék azokat, vasíróvesszővel ólomtáblára, vagy vésővel sziklába metszenék őket! Mert tudom, hogy Megváltóm él s a végső napon felkelek a földből és ismét körülvételtem bőrömmel és saját testemben látom meg Istenemet; én magam látom meg Őt, és önnön szemem nézi Őt és nem más.“ (Jób, 19, 23—27.)

Ez az ő szilárd hite adta neki azt az erőt, hogy a földi szenvedések között nem csüggedt el. És ezt oly fontos igazságként hitte, hogy minden módon meg akarta örökíteni az utókor számára!

Ez a hit átjárta az Ószövetség népét, a zsidókat. Ezért temették oly nagy gonddal halottaikat. A halált is többször csak *elalvásnak* nevezték.

Az Újszövetségnek ez a hit a csattanója. Az Úr Jézus maga sokszor beszélt róla: „Eljön az óra, amelyben mindnyájan, akik a sírokban vannak, meghallják az Isten Fia szavát és eléjőnek, akik jót cselekedtek, az élet feltámadására, akik gonoszt cselekedtek, az ítélet feltámadására!“ (Ján. 5, 28.) És nemcsak hirdeti, de tettekkkel alá is támasztotta szavait. Halottakat támasztott fel, annak eleven igazolására, hogy a túlvilágon élő lelkeket mindenható erejével újból egyesítheti a testtel a feltámasztás által. A lelket a túlvilágról visszarendelte, a testet pedig a rothadásból újra a lélek ép, egészséges eszközévé tette. Ez csak isteni hatalommal lehetséges. És ami ekkor történt egy-két kivételes esetben, az történik kivétel nélkül minden testtel átalakult formában, megváltozott törvényszerűséggel.

Másutt ezt mondja az Úr: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki énbennem hisz, mégha meghal is, élni fog.“ Ezt fejezik ki Lázár nővéreinek, Mártának szavai: „Tudom, hogy feltámad (Lázár) a feltámadáskor az utolsó napon.“ (Ján. 11, 24.) E szavak kétségtelenné teszik az Isten szándékát, amely szerint bennünket a történelem végén fel fog támasztani. De az Úr Jézusnak feltámadása még a gyenge és ingatag hitűeket is meggyőzi! Ezzel ugyanis oly bizonyító erőt kap a hit, hogy Szt. Pál

apostol szerint: *Krisztus feltámadása hitünk alapja lett.* (Kolossz. 3, 4.) „Mert az Isten az Urat feltámasztotta és minket is fel fog támasztani hatalmával.“ (Kor. I. 15, 12.) Az isteni tekintély biztonságára támaszkodva mondjuk a Hísekegyben: *Hiszem a test feltámadását.*

Az emberi ész kinyilatkoztatás nélkül sohasem tudta volna a fel-

Karle János S. J.
Festőművész: *Pieta.*

támadást bizonyítani. A halálnál megáll minden emberi okoskodás. A feltámadásig el nem jutott volna soha. De a hitben fölismert igazságot már tudja magyarázni! — Isten ugyanis az embert testből és lélekből alkotta. A kettőt egy szerves egységgé formálta. Megpecsételte ezt a Fiú megtestesülése által. Az emberi testet megdicsőülve fölemelte a Szentháromság életközösségéig a Fiú feltámadásával. Halhatatlanságot adott ezáltal a testnek. És amit cselekedett a Főben (Krisztusban), azt cselekszi a tagokban is. Az emberi test tehát kell, hogy részesüljön a lélek halhatatlanságában. És ez történik a feltámadáskor... Nem nehezebb Istennek a porrá vált testet a már élő lélekkel új életre egyesíteni, mint a teremteskor a földből testet formálni a nem létező, tehát teremtést igénylő léleknek. A teremteskor a lelket is teremteni kellett; a feltámadáskor erre nem lesz szükség.

A test együtt dolgozott a lélekkel, együtt viselte az élet terheit, hozta az áldozatokat, tartotta a parancsokat, élt a halhatatlanság ke-

nyerével, a legm. Oltáriszentséggel, végezte az imát, egy szóval: szolgált Istennek! Kell, hogy valahogyan olyan változás menjen benne végre, amely lehetővé teszi, hogy a lélek jutalmában is részes legyen. Ha része volt a harcban, legyen része a győzelemben is! Az igazság ezt kívánja! És Isten a feltámadás után a testet részesévé teszi a lélek győzelmének.

De az is igaz, hogy a lélek bűnének elkövetésében szorosan vett tettes a test is. Kell, hogy a büntetésből a test is vegye ki a részét!

Krisztus küldetésének célja: az emberi lélek üdvözítése által a halál hatalmát megtörni! Nem volna tökéletes ez a győzelem, ha csak a lélek szabadulna meg a halál hatalma alól! A test föltámadása teszi ezt a győzelmet teljessé. Így mindkettő kiszabadul a halál enyészetéből és él halhatatlanul örökké.

A feltámadás gondolatából ered a test megbecsülése, ami a holtakról való kegyeletes gondoskodás, a szent ereklyék tiszteletében nyilvánul a halál után. Az életben pedig körülfonta az előrevetett halhatatlanság fényköre, amely annál ragyogóbb lesz, minél fegyelmезettebben szolgálja az Isten dicsőségét és a lélek és sajátmaga üdvét... Ő is megkapja a léleken át jutalmát.

A feltámadt test tulajdonságai.

Mindenki ugyanazon testben fog föltámadni, amelyben a földön élt. Ez a hit előzőleg bizonyított igazsága! Ez Krisztusi tan.

A mindenben gáncsokodó emberi értelem megpróbálja ezt a vigasztaló isteni igazságot is nehézségekkel elhomályosítani. Így felveti a kérdést, hogyan támadhat fel mindenki ugyanazon testtel, amellyel a földön élt, mikor a folytonos anyagcsere révén elég gyakran megtörténik, hogy ugyanazon anyag az idők folyamán több emberi testhez is tartozott? Főként az emberevők között. — Erre egyszerűen azt felelhetnénk, bízzuk a jó Istenre! Ő azt mondta, hogy mindenki saját testével támad fel, az Ő gondja legyen szavának teljesítése. És végtelen bölcsessége meg mindenhatósága játszi könnyedséggel megoldja a gátló nehézséget. — De ezzel a felelettel nem elégszünk meg, ámbár teljesen kielégítő a hívó lélek számára; az értelem gyengeségének támaszára mondom a következőt. A tudósok azt hirdetik, hogy az egész emberi szervezet hét évenként teljesen kicserélődik. Az étellel együttjáró munka, mozgás, vérkeringés és az ezt kísérő hőség lassankint elhasználja a szervezet anyagát, mit időről-időre táplálékkal pótolunk. Az elhasznált és pótolásra szoruló szervezet hét évenként teljesen megújul. Nem egyszerre a hetedik évben, hanem apró részletekben a hét év alatt. Tehát, ha van olyan anyag a testben, amely másé is volt, azt egyszerűen kikapcsolhatja vagy egyiktől vagy mindkettőtől is és azt az anyagot adja hozzá, amelyik az életen át csak az övé volt. — És ha mégis valami hiány így maradna, azt pótolja az Isten ereje. Miként a test is a táplálkozás által az idegen anyagot magába felvette, úgy a teremtő erő is pótolhatja az esetleges hiányt...

A test a föltámadásban átalakul, és méltó társa lesz a léleknek a halhatatlanságban. Részére is a jól megérdemlett jutalom állapota lesz, a továbbiakban az örökélet tehát olyan lesz, amely a léleknek nem akadály, hanem a boldogság kiélvezésében alkalmas társa lesz. Baj, betegség, éhség, szenvedés, hideg, meleg kellemetlensége és általában mindaz, ami gátolná a teljes boldogságot, ismeretlen lesz előtte. A földi élet testi hiányai, hibái, pl. süketség, vakság, sántaság stb. eltűnik. Ezek ugyanis akadályoznák a tökéletes boldogságot.

Szent Pál négy tulajdonságát sorolja el a feltámadott testnek.

1. *A romlatlanság.* Azt mondja ugyanis: „*Rothadásra vettetik el, rothatatlanságban támad fel.*“ (I. Kir. 15 fejezet.) Ez a halhatatlanság alapja. Nem érheti oly behatás, amely tagjainak épségében vagy általános közérzetében fájdalommal járna. Csupán jutalmat képező, boldogító érzés befogadására lesz alkalmas.

2. *A fényesség.* „*Nemtelenségben vettetik el, dicsőségben támad fel.*“ (U. o.) Vagy: „*Megújítja a mi alázatos testünket, hasonlóvá tévén az Ő dicsőséges testéhez.*“ (U. o.) A lélek dicsősége átragyog a testen, azt különleges szépségbe vonja. Eltünteti a testnek minden olyan hibáját, amely bármiképp hátrányára lehetne. Hiánytalan szépségbe öltözik!

3. *Az erő.* „*Erőtlenességben vetették el, erőben támad fel.*“ (U. o.) Nem ismeri a fáradságot, elernyedségét. Nem igényel pihenést, alvást. A léleknek alkalmas eszköze lesz a mozgásban, mivel az üdvözültek nem merevednek szoborszerű mozdulatlanságba. Helyváltoztatásra lesz erejük is, módjuk is. Gondolatszerű könnyedséggel mozognak!

4. *A finomság.* „*Állati test vettetik el, lelki test támad fel.*“ (U. o.) Ez a sajátosság abban áll, hogy megszűnik a testre a földi törvény, amelynek értelmében egy helyen csak egy test lehet. A föltámadás után egyik a másikat nem akadályozza; miként a lélek sem akadályozza egy másik léleknek. Miként az Úr Jézus a feltámadás után zártajtókon át behatolt a szobába, majd megint eltűnt, így lesz a feltámadt test is. A lélek tulajdonságába öltözik, mozgását nem gátolja sem lélek, sem anyag. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a test nem lesz térhez kötve, sem azt, hogy a helyváltozásnál a közbeeső téren nem kell áthaladnia.

Ezek a tulajdonságok magyarázzák meg, hogy hogyan fér el egymás mellett az a megszállhatatlan sok ember, akik a világ végéig éltek a földön. Egyik a másikkal nem akadályozza sem a térben, sem a mozgásban. Egynek a helyén elfér valamennyi...

Itt a földön olyan a lélek, mint egy kialudt, fénytelen bolygó, csak azt a fényt veri vissza gyenge homályossággal, amelyik mástól éri. A test még ezt is gyérebbé teszi. A másvilágon pedig nemcsak a lélek fénye tör át rajta közölve vele szellemiségének kifinomult létmódját, hanem maga a test is külön ragyogó szépséget nyer. Tisztult gyönyörök forrása lesz a test is. Az Isten szeretetének fenséges himnusza lesz a lélek és a test is... És ez a himnusz boldogságban úszó öntudattal zeng örökkön örökké...

Milyen lesz a kárhozottak teste a feltámadás után? Erről a Szentírás csak keveset beszél. Csak annyit mond, hogy ezek a büntetésre, ítéletre fognak feltámadni, és hogy ezek is halhatatlanok lesznek. Együtt vétkeztek, együtt bűnhődnek. Az ellentétből az üdvözültek testéhez viszonyítva arra következtethetünk, hogy riasztó útálatosság ékteleníti el őket. A lélek gyötrelme reáhat, de a lelket is kínozza a test romlottsága. Ők helyhez vannak kötve, a pokolhoz. Tehát a földön nem jelenhetnek meg. Csak az ördögnek van megengedve, hogy kísértéseivel próbára tegye az embereket. A szellemidézésnél csak ők szerepelhetnek. Tőlük végeredményében jót senki sem várhat...

Üdvös ezeket a nagy igazságokat jól meggondolni. Ezekből tűnik ki az erény szépsége, a bűn útálatossága, az Isten szeretete és a Tőle való elszakadás eredménye...

Ami segített.

Brentanót, a híres költőt megkérdezte egyik barátja, mi vezette a megtérés útjára.

— Édesanyám imájának emléke. Egy éjjel vigasztalanul, minden remény nélkül feküdtem az ágyon s ekkor eszembe jutott, hogy mikor kislány koromban néha hirtelen fölbredtem az első álomból, ágyam szélén ott láttam édesanyámat, amint fölém hajolt, az Ave Máriát imádkozta és keresztet rajzolt homlokomra. Ekkor igyekeztem visszaemlékezni gyermekkori imáimra és ez volt az egyedüli, ami segített, minden más csődöt mondott.

Milyenek a hitetlenek?

Sir Simpsont, a kloroform hatásának felfedezőjét, egyszer megkérdezte egyik tanítványa, mi a véleménye a hitetlen emberről. A tudós egy pillanattig gondolkozott, majd ezt a választ adta:

— Egyszer láttam egy férfit, aki nyakszirtje alsó részébe lövést kapott. Még egy ideig élt, úgy hogy a feje ép volt, de a teste és tagjai teljesen bénák. Amikor az orvos megkérdezte, mit érez, így válaszolt: Egészen jól érzem, mi vagyok: egy ember élő fejjel és halott testtel, amelyek egymással titokzatos módon összefüggnek. Ilyen a hitetlen ember: halott lélek, amely titokzatos módon össze van kötve egy élő testtel!

Lo Pa Hongot, Kína Páli Szent Vincéjét, Sanghajban megölték a kínaiak, mert azt hitték, hogy Japánhoz pártol. Ez a nagy terciárius testvérünk azonban nem a japánok kedvéért maradt Sanghajban, hanem a szegény betegeken, nyomorultakon akart segíteni. Hihetőleg tudunk róla bővebben írni közelebbi számunkban.

Az előrelátó.

Egy munkáskülsőjű férfi minden reggel megáldozott a ferencesek hat órai szentmiséjén. Egyszer aztán megszólította az egyik atya és megkérdezte, miért áldozik naponta.

— Mert eljön az idő, ma vagy holnap, amikor nekem is meg kell halnom, és pedig nekem magamnak. Ezt nem teheti meg helyettem senki, még az én áldott jó feleségem sem. Így hát előrelátónak kell lennem. Ha naponta áldozom, a lelkem szabad mint a madár, amely minden pillanatban kiterjesztheti szárnyát és felrepülhet a magasságba.

Az utolsó vacsora szentmiséje.

Írta P. Dám Ince O. F. M.

Szent Márk kitűnő lélektani érzéssel világít bele a Jeruzsálembe utoljára induló Mester lelkébe: „Útban valának pedig Jeruzsálem felé és előttük méne Jézus, és álmélkodva, és félve követték Őt tanítványai.“ Szívet tépő kép: a távolban kéklő üres Golgotha s a feléje siető Úr. Siet a kereszt felé, lelke előtt fények gyúlnak ki a hegyen; siet, mint a vándor sötétben világító otthona ablaka felé. Nem remeg lába, nem lassít, lélekzete erős, szíve dobbanása heves, szenvedélyes. Nem a félelem vagy az elszántság gyorsítja, úzi, hajtja, hanem a vágy.

Oh, a vágy... Milyen vágy fűt, oh Mester? Látomásaid vannak tán? Túl akarsz esni mennél hamarabb azokon, amik Reád várnak? Nem értették tanítványai. A tizenkettő sok mindent nem értett még. Pedig már a város határán vannak s az Úr kiadta kettőnek a parancsot, hogy menjenek a városba. Ott találnak egy korsót vivő embert s kérdezzék meg tőle,

hól az a terem, ahol a názárethi Mester számára elkészíthetik a húsvétet? Csak amikor mindent elkészítettek, vonaglik végig lelkükön a titkos sejtés remegő árnya. Az Úr fáradtan lepihen az asztalfőre s megszólal: „Vágyva vágytam a húsvéti lakomát megenni veletek, mielőtt szenvednék.“

Mielőtt szenvednék. . . A tanítványok érzik, hogy nagy dolognak kell történnie. A rettenetes, a kínos nap vigiliáján, a halál portájában, előre látott kínok töviserdejében a Mesternek mi mondanivalója lehet? A tanítványok tágra nyílt szemekkel nézik az Urat. Ő azonban magába merülve áll. Senki nem meri szólítani. Halkan, de nyomatékkal kezdi meg a húsvéti bárány elköltésének szertartását. A vacsora kiemelkedő pontja, az ünnep magyarázata, a Haggada, amelyet a családfő mondott el a vacsora végén.

Hogyan magyarázza az Úr a régi szövetséget. . . Miként vezette az Úr csodálatos módon a zsidókat a pusztában s mikor Mózes az Úr törvényeit megkapta, Isten szövetséget kötött népével. Mózes vevén a borjak és bakok vérért, vízzel, véres gyapjúval és izsóppal magát a könyvet és az egész népet meghintette, mondván: „Ez a szövetség vére, amelyet nektek az Isten rendelt.“ Istennek ez a rendelete azonban nem volt a végső. — Én új testamentumot hagyok rátok —, mondja az Úr. — De ezt a végső rendeletet nem bakok és a tulkok vérével szerzem, hanem tulajdon véremmel. Elhamvasztom a törvény áldozatait s helyében az én testem és vérem legyen az Új Szövetség áldozata, érvénytelenné teszem a húsvéti bárányt, amelyet a törvény szerint el kell költenetek s az én testemet és véreimet adom nektek: ezzel kell ünnepelnetek a szabadulást. Nem az Egyiptomból, hanem a bűn sötétségéből valót. Én leszek az Újszövetségben megváltottak áldozata és húsvéti lakomája. Végrendeletemet hagyom nektek; az Új Testamentumot, amelyet halálommal szerzek s tesztek hatásossá. Most pedig vegyétek és egyétek ezt a kenyeret, mert ez az én testem, amely érettetek adatik. Vegyétek és igyátok ezt a kelyhet, mert ez az én vérem az Újszövetségé, ez a kehely az Újszövetség az én véremben, amely érettetek kiontatott. Ezentúl ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

Amint mondotta, úgy lett. A lelkek megremegtek. . . Szavak, hangok az éjben s a térdre ereszkedő tizenkettő. Az ég minden csillaga idevilágitott, minden angyala ideszállott.

Mielőtt szenvedett, kellett adnia végrendeletét, mielőtt meghalt, hagyta ránk szenvedésének ezt a drága emlékét. Önmagát adta biztosítéskül és pecsétül az Újszövetség isteni vérrel megírt alapító okmányára. Még fel sem lépett a szerzet oltárára, máris kenyérbe s borba imádkozza bele áldozati szándékát, de úgy, hogy a kenyér s a bor, amelyet kezébe tart, Krisztus testévé és vérévé változik. Még nem is szenvedett, már is felállítja szenvedésének világ végéig fennmaradó emlékét, hogy az minden kor emberének az Ő halálát hirdesse, míg ismét eljön. Még meg sem kötötte az emberiséggel a vérszövetséget a kereszten, itt e terem oltárán már letette sorsunkat s boldogságunkat, megadta az Isten fiának a vérével megalapított Isten országa polgárainak az élet kenyerét, az erőt a küzdelmekhez, a vigasztalást szenvedéseink közepette. Még Isten fiaivá sem tette s már is eléink nyújtotta az Isten-fiak testvériségét összekapcsoló testet és vért. Még a kegyelem révén sincs az Isten közösségében az ember s már is étel és ital alakjában kínálja magát az Úr!

Itt is csak azt ismételhethjük, amit Ő is mondogatott: Úgy szerette Isten a világot. . . Mohón szerette. . . Előre megteremtette azt a szoros kapcsolatot az emberrel, amelyet híres kafarnaumi beszédében így jelleme-

zett: Én öbennük és ők Énbennem. Még ki sem nyitotta az eget, e vacsora-teremben bizalmasai szívébe varázsolta.

Most már nyugodtan mehet meghalni az Úr, mert sem szenvedés, sem halál nem szakítja el tőlük. Igaz lett: a szeretet erős, mint a halál!

Ez Jézus Krisztus végrendelete, amelyet szenvedése előtt készített. Halálával a végrendelet érvénybe lépett. Az apostolok megértették a parancsot és teljesítették. Összegyűjtötték híveiket a kenyérszegés közösségére. Mennyi az áhitat ezekben az első szentmisékben! Azok halgatták s vettek részt benne, akik látták az Úr szenvedését. A napokban történt — az ő időmértékük szerint. Ők még elevenen érezték a kínszenvedés párázatát az áldozatban. De érezték a kereszténység véres századainak keresztényei is. Azok, akiknek minden áldozat, minden vétele Krisztus testének a vértanúságra való készülődést jelentette. Hogy a velejükbé vágott Krisztus szava: „mielőtt szenvednék.“

Majd pompás liturgia fejlődik ki s veszi körül a szent titkot. A művészet minden szépségét ráruházza. Mindamellett a szentmise a keresztáldozat megújítása marad. A mi templomainkban is az. Az apostolok hatalma ránehezedik az Isten választottainak lelkére, erő szállja meg a Szentlélek fölkejtjeit s a krisztusi felhatalmazás erejében megújul oltárainkon az utolsó vacsora csodája s megjelenik Krisztus. Az áldozat papja egy a választottak közül, a tizenkettő helyét a ma embere foglalja el, termet templomok helyettesíti, — de Krisztus ugyanaz maradt, aki az első vacsorán volt, mielőtt szenvedett.

Az ószövetségi bárányvacsora elköltésénél a szabály az volt, hogy úgy kellett a zsidóknak is körülállni az áldozati bárányt s úgy kellett öltözködniök, mintha ők lennének azok, akik Egyiptom földjéről menekültek s velük kötött volna szövetséget az Úr. A szentmisét az hallgatja helyesen, aki úgy vesz részt benne, mintha ő is egy lenne a tizenkettő közül s vele kötné meg az Újszövetséget a szenvedések előtt álló Jézus Krisztus. Ugyanaz a Krisztus, ugyanaz az áldozat, ugyanaz a bárány-lakoma, ugyanaz a szövetség újul meg, amely az apostolok szeme láttára történt.

Azért adta magát az Úr Jézus ebben a mindenkor időszerű szentségi formában, hogy minden kor emberének áldozata és eledele lehessen a világ végezetéig!

Hadd beszéljenek az emberek!

— Plébános úr, — mondta valaki kétségbeesetten Vianney Szent Jánosnak — én már nem bírom tovább az üldözést. Béketúrúresem elfogyott, visszavonulok! .

— Ugyan, ugyan, — nyugtatta szelíd mosollyal a terciárius szent, — dolgozzon csak szépen tovább és tegyen úgy mint én. Hadd beszéljenek az emberek! Miután már mindent elmondtak és semmi mondanivalójuk nem akadt, majd elhallgatnak!

Idővesztés.

Egy angol kiszámította, hogy: életünk három évét elveszítjük az időjárásról való beszélgetéssel, minden angol két évet veszít telefonálással, minden francia hármat bókolással, az asszonyok sok-sok évet a tükör előtt.

Hány évet veszít el minden ember a bűn által? . Sokan fél életüket... és az örökkévalóságot!

Heverő gyémántok...

Irta P. Árvaházi Agnellus O. F. M.

A földbe rengeteg kincs rejlik, de csak kevésről van tudomásunk. Délafrikában a búrok birtokában voltak a gyémántmezők. Mit használt ez nekik, amikor nem ismerték azok értékét? Egy angol utazó országukban gyermekeket látott kövekkel játszadazni az utak szélén. Pár garasért megvette tőlük a drága gyémántokat a gyermekek nagy öröme; legalább volt cukorra kis pénzük. Százával hevertek ezek a drágakövek szerteszét. Sok száz éven keresztül laktak a búrok Délafrikában, de sejtelmük sem volt arról, hogy micsoda kincseknek vannak birtokában.

A világon szerteszét gyémántok hevernek és az emberiség nem ismeri kincsének kellő értékét. Ez a kincs nem más, mint a gyermeki léleknek ártatlan érintetlensége. Mi volna a föld gyermek nélkül? Üres ház, amelyből évekkel ezelőtt elköltöztek a lakók? A földi haza igazi szépségét nem a fenyves hegyóriásokkal koszorúzott búzatermő rónaságok képezik, hanem a gyermek. Amely országban nincsen gyermek, szomorú temető lesz annak az országnak minden talpalatnyi földje.

Nehéz volna meghatároznunk azt, hogy voltaképpen kicsoda is az a gyermek. A gyermekről azt mondja az Anyaszetegyház: *res sacra puer*. Szent dolog a gyermek, és szent dolgot csak szentül szabad kezelni. Tagore szerint a gyermek égikövet, aki megjelenésével hirdeti, hogy az Isten még mindig szereti az embereket. „A gyermek Isten szent küldöttje, aki a földi élet fejlődési szakaszán keresztül az örök élet útjait járja. És amikor a gyermekhez közeledünk, akkor tudatosan éreznünk kell, hogy életmisztériumhoz lépünk“. (Marcell M.: *A bontakozó élet*. 3. k.) „Mi a gyermek? Magasból jött vendég. Aki nem tudja is, biztosan érzi. Érzi, hogy a gyermek fején a magasság csillagainak egy sugártörédeke hamvadoz. Érzi, hogy valami szent kapcsolat, valami nagy, élő virág — telve titokkal, amelyből a földi szem nem láthat egyebet, csak az ilyen hozzá érkező jeleket“. (Gárdonyi: *Szenvedni akarok*) „A gyermekhez nagy titok tapad. A gyermek lepecsételt levél, amelyet távolról, a Metafizikából küldtek a Fizikába, (a túlvilágból a siralomvölgybe.) Ezt a levelet a szülő közvetíti, amikor belekapcsolódik az Isten akaratának megfelelően annak teremtő gondolatába. A szülő meghal, de a gyermekben föltámad s tovább folytatja életét“. (Nagy L.: *Az élő gondolat*. 287. 1.)

A józan ész sokat lát, ha a kevélység nem gördít elébe akadályt. De az ész még sokkalta többet láthat, ha követi a krisztusi hit világosságát. Pusztá szemünk sok csillagot lát, ha kutatja az ég boltozatát. De ezerszerre több csillagot lát a szem, ha messzelátóval fegyverkezik fel.

Korlátolt értelmünk messzelátója a hit. Ennek világosságában olyasmit is látunk, ami nélküle csak sejtelmes álom. És ha most a hit szemével nézem az örök értékű gyermeki lelket, akkor önkéntelenül is észre kell vennem azt, hogy „ha rongyokba takart koldusgyerekről van is szó, ez a mennyei Királynak, magának a fölséges Istennek gyermeke, királyi herceg a szó legszorosabb értelmében. A nyers gyémánt hasonló a kavicshoz, s csak aki ért hozzá, tudja értékét. Csak a hit szemével látó ember ismerheti a gyermek-lélek értékét és becsét.“ (Szuszai A.: *A nagy mesterség*. 9. 1.)

A gyermeki lélek hasonlít a kristálytisza tavacskához, amely az erdő mélyén el van rejtve. Benne visszatükröződik az egész környezet és a

napsugárnak pazar ragyogása. A tiszta gyermeki lélekben is visszatükröződik egy boldog túlvilág isteni mosolyának földi gondokat tovaűző ezernyi kedvessége. Ki ne érezte volna át azt a nagy igazságot, hogy minden földi szenvedés és lehangoltság közepette egyedül „a gyermek szemétől gyógyul meg az ember beteg lelke“ (Dosztojevszky). Igaza van ennek az írónak, mert minden családban a fény, a melegítő napsugár a ragyogó gyermekszem szent varázsa. Ebben a sugárban olvad össze a túlvilágba vetett hitünk megnyugtató szent érzése és a földi szenvedésnek előttünk oly sokszor érhetetlennek gondolt nehéz keresztje. A robotoló munkanapok számára a gyermek a vasárnap. Van-e valami vonzóbb a földön, mint az ártatlan kis gyermek? Ki ne tekintene szívest-örömost reá? Ki ne gyönyörködnék ártatlan pillantásában? kedves mosolyában? Nehéz volna megmondani, hogy melyik kép tetszetősebb: a gyermek szeméből ragyogó túlvilági szépség-e, avagy fejünk fölött az azúrban kéklő báránnyelű tisztaság?

A kincses Kelet országait meghódító Nagy Sándorról olvastam a történelemben, hogy hadseregével körülzárt egy várost. Sokáig nem bírta bevenni. Kíéheztette s így akarta megadásra kényszeríteni. A város sokáig állta a kemény ostromot, de élelem hiányában aztán mégis csak feladta a harcot. Nagy Sándor bosszúból kardélre ítélte a lakosságot. S tudják, mit tettek az ostromlottak, hogy elkerüljék a megmásíthatatlan királyi ítéletet? Ahány tipegni-topogni tudó fiú- és leánygyermeket csak találtak a városban, mind fehérbe öltöztették és virágkoszorúval fölékesítették. Így indult el a kegyelmetkérő ártatlan követség a hódító nagy hadvezérhez. Hátha az ártatlan, drága kis csöppségekért irgalmat nyer. A dolog vége az lett, hogy Nagy Sándor lihegő bosszúszomját lefokozta ez a gyermeki, kedves, megható, könnyezni való ártatlan sereg.

A gyémántot csiszolni is szokták. Kemény munka, verejtékesen fásaszto az, mert a gyémánt csak gyémánttal csiszolható. Akkora elővigyázattal és szakavatott hozzáértéssel kell ennek történnie, hogy néha esztendőig is eltart. De azután felbecsülhetetlen vagyont ér a drágakő. Minden gyermek drága kincse, nemcsak a szülőknek, hanem az emberiségnek is. Hátha még ezt a kis emberkét csiszolják is, hajlítgatják is, nevelik is, mi válik akkor belőle?

„Sokat beszélünk ma jobb világról s úgy reméljük, hogy ez a sok szenvedés és harc mégis csak egy jobb világot hoz reánk. Dehát utóvegre azt a jobb világot is csak jobb emberek alkothatják meg, jobb emberek, akik egy jobb nevelésből jutnak előnyösebb helyzetbe. Íme ez figyelmeztet minket arra a legszentebb kötelességre és legszentebb közérdekre, hogy fordítsunk nagy gondot a keresztény krisztusi nevelésre“ (Prohászka: ÖM. 9. 254.). A gyermekek az Úr Jézus kedvencei, „mert ilyeneké a mennyek országa“. Mindazok tehát, akik neveléssel foglalkoznak, vezessék a gyermeket Őhozá. Sokszor vigyük a drága közkincseket az isteni Gyermekbaráthoz, ha azt akarjuk, hogy annak a sokat hangoztatott jobb jövőnek hajnalhasadása beköszönjön!

Ennek egyik legegyszerűbb módja pedig az, hogy gyermekeinket lehetőleg a második elemitől kezdve szoktassuk hozzá a *gyakori* szentéldozáshoz. Arra azonban legyen nagy gondunk, hogy a kis szívekben felgyujtsuk a szeretetet és a vágyakozást... Így majd Maga Jézus alakítja őket tetszése szerint...

Az Ószövetség.

Irta P. Szabados Anzelm O. F. M.

A tőlünk távol álló *mult* mindég különös hatással van reánk. Titkokat, csodás erőket, érdekes egyéniségeket, jót és rosszat, küzdelmet és békét; egyszóval az élet ezerféle változatait és történéseit keressük és találjuk benne.

Épen így vagyunk mi ezzel a szövetséggel, amelyet ma Ószövetségnek nevezünk. Isten kegyes jósága őrizte meg számunkra és iratta le örök emlékezetül minden nép és kor számára.

Szövetség. — Különös jelentőségű szó ez.

Udvary Pál: Templomba menők; Náray Aurél: Mária a kis Jézussal;
Pátzay P.: Madonna; Eösze Seemann: Mária.

Baráti véd- és dac-szövetség jut eszünkbe, ahol a két szövetséges fél egymást sem jóban, sem rosszban el nem hagyja, hanem egymás érdekeit és jogait szem előtt tartva kölcsönös viszonyosságban egymásért élnek-halnak.

Ezt kell elmondanunk az Ószövetségről is, ahol nem két egyenrangú fél, két jóbarát, hanem a mindenható végtelen szent Isten szövetségre lépett az emberrel, a nyomorult, állhatatlan, hálátlan és lázadó teremtményével.

Most nem akarok kitérni azokra a szentírási idézetekre, amelyek ezt igazolják, csak röviden megállapítjuk, hogy Isten előbb egy *családot*, majd ennek utódait, mint egy *népet* választott ki magának, hogy örök és szent terveit általuk és bennük, mint *eszközökkel* keresztülvigye.

Ezen senki meg nem botránkozhat, mert minden Istenért van, őt szolgálja az ő dicsőségét mozdítja elő mindenki. Sajátságos, hogy a rossznak és az örök ellenkezés atyjának, a sátánnak is ez a kötelessége. Senki nem vonhatja ki magát Isten hatalmas keze alól. A különbség csak az, hogy míg az egyik szerető atyai jóságát, a másik szigorát és ítéletét kapja jutalmul, vagy átokul, cselekedetei szerint.

Felvetődik a kérdések kérdése:

Mi volt Isten legszentebb terve az Ószövetséggel és egyáltalán miért kell ennek ma is óriási fontosságot tulajdonítanunk?

Molnár C. Pál
festőművész:
A Szentcsalád menekülése Egyiptomba.
Az eddig felsorolt képek és szobrok kiállításunk egy részét alkották.

Ha erre világos és nyílt feleletet kapunk, akkor másképpen fogunk ítélkezni az annyiszor lenézett, félreismert, kézbe nem vett, elavultnak és fölöslegesnek vélt Ószövetségről; Isten kegyes irgalma adta ezt is az emberiségnek.

Íme az első kérdésre a felelet:

Isten legszentebb terve az emberiség megváltása, egyszülött Fia: Jézus Krisztus, megtestesült Isten-ember által.

Tehát az Ószövetség értéke ebben összponstosul: előkészíti az emberiséget a legszentebb és legfőbb valóságra: Názáret, Betlehem és Jeruzsálem csodásan kedves és egyben megrázóan szörnyű eseményeire. Ez az Isteni terv az az aranyfonál, amelyet az Ószövetség 45 könyvében keresnünk kell. Minden és mindenki ott ezt a célt szolgálja. Természete-

sen, ahogy egy ipari készítményhez, csak egy darabka kenyérhez is száz és száz embernek — a termelőtől az inason, segédeken stb.-n keresztül — kell a munkához való hozzájárulása, épen így a legnagyobb alkotáshoz, a megváltás megvalósításához Isten a természet rendje szerint az embermilliókat, a népeket, a kultúrákat mind igénybe vette.

Az emberi gonoszság, a sátáni cselszövések, a kegyetlen zsarnoki parancsok és tettek mind jobban kidomborítják a jónak, a nemesnek, a szentnek az értékét és fensőbbiségét. *Nem szabad kicsinyeskednünk és szűk látókörű szemlélettel ítélkeznünk Isten tettei felett.*

Hányszor halljuk, hogy mennyire szöges ellentétben van az Újszövetség szellemiségével, finomságával az Ószövetség durvasága, kifejezőmódjában és az események felsorolásában, példáiban a tisztavízként csörgedező, szűziséget lehelő Újszövetséggel.

Valóban a *Szentírás* — sem az Ó, sem az Új *nem való gyerek kezébe*. Legalább is *nem való gyerekes* és értetlen, *lényegét nem látó*, csak a felszín kereső és nagyon is *testiségben ágyazott emberek kezébe*. Hiszen ebben az igaz szellemi Istent ismerjük meg... aki mindent szentnek és jónak teremtett.

Megbotránkozunk az elég gyakran előforduló túlszabad kifejezéseken. Pedig erre nincs jogunk és csak azt áruljuk el, hogy nem értünk hozzá.

Ha jól megfigyeljük az emberi életet, akkor meg kell állapítanunk, hogy a testi élet Isten legszentebb titkait rejti magában. A *Szentírás* sokszor hasonlatnak használja a házastársi, vagy a jegyesi viszonyt.

Aki komolyan belenéz Isten titkaiba, a szeretet legtisztább forrásába, és ha hasonlatot fog keresni ennek kifejezéséhez, nem találhat találóbbról, mélyebbet mondó és lényegét kifejező hasonlatot ezeknél.

Csak az a baj, hogy mi emberi szemmel, testtel nézzük mindezt, *holott fenkölt és szabad szemmel kell itt a durvának látszó hasonlatban a szépséget, az igazságot megtalálnunk.*

Valóban az Újszövetség nagy titkát nem értjük meg — és nem is értékeljük az élet ilyen más, azaz isteni szemzőgből értékelő tudása és látása nélkül.

Istennek gyermekei vagyunk. Ő mint okos és bölcs Atya, nevelt bennünket: az emberiséget.

A gyermeked hitű, engedelmes pátriárkákkal — épúgy, mint a kis gyermekkel könnyű volt a dolga az Úrnak. Milyen fenséges példát ad Ábrahám!

Amint az ember nő és fejlődik és bejut a kamaszkorba, a nevelő atyának minden eszközt meg kell ragadnia, hogy jó irányba nevelje a rábízottat, akiknek boldogsága fekszik szíven.

A választott nép hálátlan, makacszkodó, önfejű, saját vágyait kereső és teljesítő, földi és testi gyönyörök után vágyakozó nép volt. Pedig nem ezért teremtette az Isten, hanem magasabb hivatásra szemelte ki.

Azért kellett az ostor, a villámlás és mennydörgés, az istenostorai-ként rájuk szabadult idegen nép, másképp nem értette meg a jóakaró Atyának szavát, és nem tudott fölemelkedni a tisztultabb légkörbe.

És mindebben az Isten előrelátó gondviselése és az emberhez mért bölcsesége, a lelkiéletben is lefektetett örök törvényszerűsége látszott meg.

Elveszett volna a pogányság és bálványozás büntengerében az a nép, amelynek legjobb gyümölcse a názereti Szűz, és az ő fia Jézus Krisztus lett.

Gyönyörű és nagyszerű hasonlatokban mutatják meg a szentatyák és a hittudósok az Ószövetség kiválóságát, szentségét és isteni eredetét. Mint a magvető, a palántát ültető, az erdőt telepítő gazdát mutatják be az Ószövetség és az Újszövetség Istenét. Mert nincs kétféle Isten. Az örök fennmaradásra hivatott háznak alapjait lerakó házépítő mérnökhöz hasonlítják, aki igaz, hogy lassú munkával — 4000 évig dolgozott rajta — de minden vihart és tengerárt kibíró alapokat vetett földi országa számára.

Ha megnézzük és össze hasonlítjuk az Ó és Új-Szövetség könyveit, első pillantásra észrevesszük, hogy terjedelemben, eseményekben óriási különbség van a kettő között. Sőt az Újszövetség nagyrészt az Ószövetséget idézi, mert rajta épül fel, és azt tökéletesíti. Alap nélkül pedig a legszebb épület sem állhat fenn!

A fenti hasonlatokkal élve azt mondjuk, hogy az Újszövetség az Isten elvetett virágmagjának bimbóbafakadása és kifejlése, a felnövekedett, ápolat és gondozott palántának a gyümölcse, és az erdőségek hatalmas koronája. A már felhúzott falaknak betetőző és izléses módon való berendezése.

Egyszóval megkoronázása, befejezése, az isteni műnek beteljesülése.

És ilyen szempontból mi is kell, hogy nagyjelentőséget tulajdonítsunk az Ószövetség szent könyveinek. Sok fölületes és lélek nélküli kereszténynek nagyon ajánlom, hogy olvassa, tanulmányozza az Ószövetséget, hogy alapot nyerjen az Újszövetség magasztosságának befogadására.

Ahogy Isten a természetfölötti világot csak a természetre építi, épen így az újszövetségi lelkiség kialakításához okvetlen szükséges, hogy ismerjük és legalább nagy vonásokban tisztában legyünk Isten kegyes és irgalmas jóságával, vagy szigorával, amellyel az Ószövetség ismertet meg különösképen, mikor az évezredek távlatában rámutat az élet minden körülményére és irányt mutat az egészen tiszta és lelki céljaira.

A következőkben mindinkább kifejtjük az itt összesűrített igazságokat, most tehát evvel fejezzük be sorainkat, hogy ha Istennek szüksége volt az Ószövetségre, nekünk is szükségünk van rá, amit Ő megszentelt, mi nem tarthatjuk fölöslegesnek és szükségtelennek.

*Szépen dolgozol a szegénygondozás terén,
de a ferences irodalom is szegény és rászorol irgalmas szeretetedre!
Ha ez elgyengül, te is megérszed!*

Három pillantás.

Egyszer egy embert megkérdeztek, hogy tudta a sok megpróbáltatás között is annyira megőrizni lelki egyensúlyát.

— Minden reggel, mielőtt foglalkozásomra megyek — hangzott a válasz, — három dologra irányítom szememet. A mennyre, és megemlékezem, hogy életem főcélja ott fenn van; aztán a földre fordítom és meggondolom, mily kevés helyre lesz egykor szükségem; végül körülnézek és nézem azokat az embereket, akiknek még nálamnál is sokkal rosszabbul megy. Ugy módon megvizsgálodom minden szenvedésemben és Istennel-emberrel békében élek a földön.

Terciárius vértanuk.

Terciárius testvéreink hősi példáját adják Spanyolországban Krisztus iránti hűségüknek és bizonyítják, hogy Szent Ferenc rendjében él a vértanúk szelleme.

Barcellonában a vörösök elfogták Miriam Espar ügyvédet és halálra ítélték. Amikor a katonák mellének szegeztek a fegyvert, így kiáltott fel: „Szegény testvéreim, megbocsátok nektek. Véremet értetek áldozom fel. Éljen Krisztus Király!”

A huszonkétéves Ferdinando Vidal y Ribas, Barcelona egyik leggazdagabb nagykereskedőjének fia is vöröskézre került. A terciárius fiatalember ezekkel a szavakkal búcsúzott övéitől:

„Istenemért és Spanyolországomért örömmel és büszkeséggel áldozom életemet. Áldassék az Isten és adja, hogy Krisztus uralkodjék Spanyolországban!”

Francesco Pamiers atyának, a barcellonai ferences kollégium tanárának nem volt más bűne, minthogy gyengéden figyelmeztette a vörösöket, ne bántsák Krisztust, hisz' ő volt a munkások legnagyobb barátja és hogy az Egyház szociális tanítása emberséges és igazságos. Revolveraggal addig ütötték a gyomrát, amíg elvesztette az eszméletét s aztán haldokolva kidobták az utca kövére.

Ha a másik oldalról is nézzük.

Egy fiatal asszony elvesztette férjét s magára maradt három kis árvájával. Valaki megkérdezte, nehéz napokat élt-e át közvetlenül a gyász eset után. Könnyein keresztül mosolyogva felelte:

— Igen nehéz volt, kimondhatatlanul nehéz, de ha az ember a másik oldalról is nézi a dolgot, felismeri Isten jóságos kezét, megtanulja megérteni, hogy a fájdalom az Atya kezéből jön, aki jót akar nekünk. Akkor kezdjük megérteni, hogy miért kellett ennek jönnie. Akkor érezzük a nehéz megpróbáltatás áldását.

Erről a másik oldalról is nézzük az eseményeket.

Rendi élet.

P. MOLNÁR ARKANGYAL OFM. — jébe. Igen örülünk annak, hogy ren-
mint lapzártakor értesültünk — várat-
lanul elhunyt. Lapunknak és a ferences
szellemnek bátor harcosa volt. Imád-
kozzunk érte! A *Ferences szellem* című
értékes műve sok léleknek mutatta
meg a szeráfi élet szépségeit.

SZOMBATHELY. Az 1937-ik évről
jelentésemet azon örvendetes esemény-
nyel kezdem, hogy jan. 10-én *Gyöngyös*
Ferenc tb. kanonok, körmendi esperes
plébános, márc. hó 7-én pedig *Geisz-*
linger Béla rábagyarmati esperes plé-
bános öltözött be Szt. Ferenc III. rend-

községünk Istennek ezen két buz-
papjával gyarapodott.

Lelkigyakorlatunkat márc. 18-tól 21-
ig tartottuk. Reggel 1/2 7 órakor volt
első szentbeszéd, utána szent mise ko-
vetkezett. Délután 5 órakor a szent o-
vosót imádkoztuk el, ezt követte a ma-
sodik szent beszéd és litánia. Köz-
szent áldozásunkat 21-én a 1/2 7 ór-
szent mise alatt végeztük. A lelki-
gyakorlatot *P. Weisz Mihály O. F. M.* vi-
zette. Szent Ferenc életével kapcsolat-
tosan adta elő a mély igazságokat. Nap

hálával és köszönettel tartozunk neki a szép tanulságos szent beszédekért.

A sümegi zárandoklatot jún. 13-án Grósz József felszentelt püspök, apostoli kormányzó úr vezette. A terciáriusok majdnem teljes számban vettek részt és a mozdonyt virágokkal díszítették fel.

Még egy örvendetes esemény volt a múlt évben. Nov. 14-én tanácsülésünket Föt. *Provinciális atyánk* megtisztelte jelenlétével és az ott hallottak fölött meglepedését fejezte ki.

A múlt évben hét rendi testvérünk halt meg. Temetésükön testületileg, zászló alatt jelentünk meg. Szent misét mondatunk értük és szent áldozásunkat is felajánlottuk lelkük üdvéért.

Rendiközségünk tagjainak a száma, a távollevő tagokkal együtt 380. Ebből 58 férfi. Újoncunk és jelöltünk van 13.

Rendiközségünk tagjai minden hó első vasárnapján délután 3 óraker *erénylapokat* cserélnek ki. Második vasárnap délután 1/2 4 óraker tartjuk a tanácsülést. Harmadik vasárnap reggel 1/2 7 óraker rendünk élő és meghalt tagjaiért szent misét mondatunk és közös szent áldozást végzünk; ugyanaznap délután 3 óraker van a rendi gyűlésünk. A templomban elvégezzük a szokásos imákat, utána P. *Vados Pál* igazgató atyánk buzdító beszédet intéz hozzánk, és különösen felhívja figyelmünket a ferences erények gyakorlására. S miután a legméltóságosabb Oltáriszentséggel áldást kaptunk, átvonulunk a Ferences Kultúrházba. Itt a terem gyűlés előadásból, énekből és szavalatból áll.

Rendiközségünk kebelében a következő osztályok működnek:

Szent Klára Leánykör és *Szent Ferenc Ifjúsága* azért alakultak, hogy ferences ifjúságot neveljünk és hogy a III.-ik rendben utánpótlás legyen. Vezetőjük P. *Solymos Rezső O.F.M.* és *Káldy Gyula* tanító. A leányifjúságnál *Tarr Mária* tanítónő és *Mária Tekla* szeretetházi főnöknő. Az ifjúsági szakosztály rendi szent misénken és közös szent áldozásunkon részt vesz. November hónapban, úgy a fiú-, mint a leányifjúság külön-külön sikerült színlelőadást rendezett, a negyedik „plébánianapon” pedig Szent Ferenc „Naphimnuszát” szavaló kórusban adták elő nagy sikerrel.

Az *eucharisztikus szakosztály* vezetője *Szabó Mária*. Célja, hogy minél jobban

megszeretessük a legmélt. Oltáriszentséget. A szakosztály tagjai minden héten 1/2 óras szentségimádást végeznek.

A *sajtószakosztály* vezetője özv. *Tóth Vincéné*. Örömmel állapíthatjuk meg, hogy a rendi tagok minden komoly vál-lásos lapot járatnak. A „*Ferences Köz-löny*”, „*Szent Antal*” és a „*Szentföld*” c. lapot 60-an járatják, az „*Isten Dalosait*” 1200 példányban vették. A rendiközség a „*Magyar Kultúra*”, „*Élet*”, „*Szent Antal*” és a „*Rózsafüzér Királynéja*” című lapokat járatja. Rendi könyvtárunkban körülbelül 600 kötet könyv van. A sajtószakosztály arra törekszik, hogy a katolikus sajtót nemcsak a rendi testvérek, hanem a világiak között is terjessze.

A *missziós szakosztály* vezetője *Danka Mária*. Tagjainak száma 1200, akik évi 24 fillér tagsági díjat fizetnek. A múlt évben tagsági díjából befolyt 450 pengő, „*Isten Dalosaiból*” 72 pengő, 500 drb. pekingi téglajegyből 50 pengő és 8 pogány gyermek kiváltásából 80 pengő. Összesen 652 pengő.

A *szociális és karitatív szakosztály* vezetője *Tamaska Károlyné*. A szakosztály tagjai november hó folyamán a szegények karácsonyi felsegélyezésére tombolat rendeztek. Ebből befolyt 100 pengő. Nagymennyiségű régi ruhát és cipőt is gyűjtöttek s ebből nemcsak 12 szegény rendi testvérünk kapott karácsonyi segélyt, hanem a ferences plébánia szegényei is. Ruhaneműt 230 P. értékben, élelmiszert 25 pengő értékben osztottak ki.

Végül a *propaganda szakosztály* vezetője *Molnár Istvánné*. A szakosztály célul tűzte, ki hogy Szent Ferenc III.-ik rendjét érdemes új tagokkal gyarapítsa.

Ezekben vázoltam röviden rendünkben a múlt év folyamán előforduló eseményeket és rendünk tevékenységét. Fő igyekezetünk az, hogy minél jobban megismerjük Szent Ferenc életét és az ő erényeit kövessük, hogy magunkban minél jobban kialakítsuk a ferences szellemet.

Szabó Mária Agnes nővér,
titkár.

SEGED ALSÓVÁROSON a közel 440 éves templom ódon falait újították. A főoltár aranyos pompájú kidolgozása és a falak szakszerű elszigetelése igen gondos munkával folyik.

Szent Ferenc oltaránál a kigyúlt fényes csillag mutatja a kis Jézus szü-

letési helyét. Reggel korán közös szent-áldozás és általános feloldozás emelte a lelkeket az ég és föld Urához, délután pedig pápai áldás hangzott el.

Nagyon kedves ünnepség keretében P. Vencel rendi igazgató atya nyújtotta át — felolvasás után — a Szentatya írásban küldött áldását Fábiáné, terciárius nővérnek, aki 20 éven át a szegény gondozás terén végzett igen szorgalmas és lelkiismeretes munkát. Hatásos szentbeszéd keretében történt meg a kedves sorok átadása, utána a rendi tagok pápai áldásban részesültek, majd elmondták közösen a ferences rózsafüzért karácsonyi énekszakaszok beszövéseivel.

Soha el nem múló szeretettel gondolok vissza eme kedves napra. Aholilyen áhítat, megbecsülés, szeretet és alázatosság hatja át a lelki atyát és a rendi tagokat, ott csakugyan el fog jönni mielőbb a ferences szellem boldog ideje. A szeráfi szellem meleg szeretete feloldja majd a fagyos, jeges szívek kérégtét és egyre jobban fejlődik a ferences ifjúság is. Ezt kívánja szívből:

fr. Berard.

AZ EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS DÍSZOLTÁRÁT a Hősökterén elhelyezendő Milleneumi emlék két hemicklusa fölé építik dr. Lechner Jenő és ifjú Lechner Jenő együttes pályaterve szerint. De bizony változtatásokkal.

Az építészek a Milleneumi emlékmű félköralakjának megtartásával készítették el tervüket és pedig oly módon, hogy az eredeti építményt részben faszervezetes külső burkolat borítja majd be. Középre kerül a oltáremelvény, amely oszlopcsarnokszerűen összeköti az emlékmű két részét, míg a félkör két külső végére egy-egy oldaltorony kerül. Ezekben a szpikerek és a rendezőség nyerne elhelyezést. Szerencsés megoldás ez az építmény azért is, mert annak ellenére, hogy monumentális hatású, nem akarja az állandó épület jellegét mutatni. A rá fölvezető lépcsők átlagos 3 méter szélesek és a szertartás szempontjából jól vannak elhelyezve. Azonkívül több száz magas egyházi személység kényelmes elhelyezése is lehetővé válik rajta. Az építmény általában egyszerű, síma vonalakat mutat, csupán az oltár fölé emelkedik a Bernini-féle és a Szent Péter templomban álló főoltár mintájára csavart oszlopon tartott baldachin.

VITÉZ DR. JÓZSEF FERENC FŐHERCEG, AZ EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS ÚJ BIZOTTSÁGA NAK ELNÖKE. Dr. Serédi Jusztinián bíboros hercegprimás az Eucharisztikus Világkongresszus Előkészítő Főbizottsága keretében új bizottságot létesített. Ennek feladata, hogy a *Quadragesima Attnóban* lefektetett rendi gondolatnak megfelelően a magyar társadalmat az egyes hivatásköröknek, foglalkozási ágaknak, hivataloknak, üzemeknek, gyáraknak stb. keretében területi alapon szervezze meg a kongresszuson való részvételt. A bíboros hercegprimás a férfi-csoportokat alakító bizottság elnökévé dr. vitéz József Ferenc Főherceget, a női csoportokat alakító bizottság elnökévé pedig feleségét, Anna főhercegnőt nevezte ki. József Ferenc főherceg és fiatal felesége, Anna főhercegnő, igen nagy szerepet játszanak a magyar katolikus társadalomban és a közéletben, és majd minden mozgalomból kiveszik részüket.

Az új bizottság már meg is tartotta az első értekezletét. Megbeszélték a hivatáskörök szerinti szervezés célját és módszereit. A húsvét előtti hónapokban 3—3 esti eucharisztikus konferenciát rendeznek az egyes hivatáskörök csoportok részére. A kongresszus idején az éjszakai férfi- és az esti női szentségimádás, valamint a kongresszus legfőbb ünnepségein való részvétel szempontjából ők szervezik meg az egyes hivatásköröket és testületeket.

A MAGYAR MUNKÁSIFJÚSÁGI MOZGALOM. A karácsony ünnepkörében avatta fel dr. Mészáros János, Budapest általános érseki helytartója a „Magyar Katolikus Ifjak Országos Egyesületének“, a KIOE-nek új országos központi helyiségeit. A magyar katolikus ifjúságmozgalomnak ezen a fontos új állomásán hangsúlyozta az érseki helynök úr, hogy a keresztény ifjúság lelkét nem szabad veszendőben hagyni. Az ifjúság megszervezésére irányuló mozgalom a belga és francia JOC mintájára dolgozik azon, hogy embersegebb és keresztényebb jövőt biztosítson a munkásifjúság számára. Az apákat elhódította a szociáldemokrácia, elraborták idegen és veszedelmes romboló irányok, a mai ifjú nemzedéket azonban meg kell menteni, kézen kell fogni krisztusi szeretettel.

Magyarországon aránylag még fiatal ez a mozgalom és máris a legszebb eredményekre tekinthet vissza. Egyik legfőbb munkáiköre, hogy az egyházközségek keretében csoportokat alakítson az odatartozó tanoncokból és munkás ifjakból. Ezek itt otthon kapnak. Az egyházközségi kulturházakban rendszeresen összejehetnek, képezhetik maguressen a tanoncotthonok felállítását, amelyek most egymás után kerülnek megnyitásra. Budapest nagy számban szivja fel a vidékről beözönlő és szerencsét próbáló ifjúságot és ezek nagyrészt ki vannak szolgáltatva a világváros minden veszélyének. Ezek a tanoncotthonok ezért a szülői támogatás és az otthon melegét próbálják kipótolni anyyira, amennyire lehet.

A mozgalom nem akar megállni a budapesti szervezkedésnél, hanem jövőre a vidék megszervezését, csoportokba gyűjtését tűzte ki célul. Foglalkoznak azonban azzal a gondolattal is, hogy hasonló szervezeteket állítanak fel a munkásnyák és a munkásnyak részére is, hogy ilyen módon az egész munkáscsalád: szülők és gyermekek egyaránt érezzék az igazi katolikus gondolat és a cselekvés áldó melegségét. A mozgalom sikerét nagy mértékben előmozdítják az egyházi hatóságok.

BEVEZETTÉK EGY MAGYAR VIZITÁCIÓS APÁCA BOLDOGGÁAVATÁSI PERÉT.

A magyar katolikus életnek jelentős eseménye, hogy Shvoy Lajos székesfehérvári megyéspüspök röviddel karácsony előtt kinevezte azt a szentszéki bíróságot, amelynek meg kell indítania *Bogner Mária Margit* magyar vizitációs nővér boldoggá avatási perét és a tanú kihallgatását meg kell kezdenie. Az érdi vizitációs zárda a székesfehérvári egyházmegyében fekszik.

Bogner Mária Margit 1905-ben született és 1927-ben lépett a tiroli thurnfeldi vizitációs zárdába, majd az első nővérek között volt, akik Erden az vizitációs zárda alapját megvetették. Élete megragadóan egyszerű és bájos, és főleg egészen egyedülálló bensőséges gyermeki szeretete révén az Oltárszentség iránt tűnt ki. Ezért is indult meg boldoggá avatási pere az Eucharisztikus Szentévbén. Mária Margit nővér 1933-ban, tehát 27 éves korában halt meg szent halállal s máris az ima meghallgatások egész sorozatáról beszélnek. P. Csávossy Elemér S. J. „Egy sír a Duna felett” címmel életrajzát is megírta és nagy példányszámban fogyott el. A terv véghezvitelére az adománygyűjtést is megindították. (Krywald Ottó pápi prelátushoz, az ügy postulatórához irányítjuk az e célra felajánlott összegeket.)

Könyvek ismertetései.

PROMPTUARIUM BIBLIKUM. Összeállította P. Hermann Hermenegild OFM. theológiai tanár, min. provinciális. Második bővített és javított kiadás. Ára 1P. és a póstadíj (20 fillér). 280 oldal.

Ez a könyv hangyaszorgalommal készült és sok öröm az olvasónak is, nemcsak a szónokoknak, akik számára kitűnő. Csak a címe latin, a szentírási szövegek magyarul vannak benne. Sorban a következő nyelvek a latin olvashatjuk a Szentírás megfelelő helyeit: Isten, Jézus, Szentlélek, Szűz Mária, angyalok, szentek, az Egyház, a kegyelem, a szentségek, az imádság, a lélek, az ember végcélja, a lelkiismeret, az igaz boldogság a földön, a tizparancsolat, az erények, a munka, az igaz és a gonosz ember, a kísértés, a bűn, a hét főbűn, a szenvedés, a jóban való állhatatosság, a megigazulás, a halál, az ítélet, a tisztítóhely, a test feltámadása, a pokol és a mennyország. Ajánljuk kedves olvasóinknak, mert belőle állandóan biztatást és erőt meríthetnek, ha pl. lefekvés előtt vagy reggel egy kicsit olvasgatják.

PROMPTUARIUM PATRISTICUM. Dogmatica. I. II. Moralis. Összeállította P. Hermann Hermenegild OFM. theológiai tanár, min. provinciális. Kötetenként egy P. és a póstadíj.

Ma egyre nagyobb lelki igényekkel lépnek fel a mélyebb lelkiéletre

törekvő hívek. A hitszónokoknak és a népmiszionáriusoknak készültek lajdonképpen ezek a kiváló gyűjtemények. Mivel azonban röviden szinte összes szentatyák tanítását magukban foglalják a hit- és erkölcs tanítását, kimondhatatlanul nagy haszonnal olvashatják ezeket a kimeríthetetlen tartalmú könyveket híveink is. Ma ugyis az a baj, hogy sokan különlegesen kegyetlen magánkinyilatkoztatásokat keresnek és azokra építik fel lelkiéletüket. A szentatyák tanításából az Egyház szól, és ha irányításukat követjük, nem építünk homokra. Olvassa hát ezeket minél több terciárius, mert akkor bizony úton halad Jézus felé! Legyenek ott e művek minden terciárius könyvtárában és a rendi könyvtárakban!

AZ ELVESZETT DRACHMA. Regény. Írta P. Paule Régnier, 1934-iki francia „Prix Roman“ nyertese. Fordította Trugly Margit. Válogatott könyvek 7. Ára fűzve 3.20. Kötve 4.20 P.

Mélységes lelki közzelmelekről szól ez a lelki regény. Mihály, a pártneves főorvos és Adél a felesége egészen különös útra indulnak. A feleség szereti urát. Ez a szerelme olyan áldozatra készíti, amely fölülmúlja erejét. Férje kedvéért, de de nem hivatásból — lemond uráról, és beleegyezik, hogy férjéből bencés pap, belőle pedig bencés apáca legyen. Mikor férje, mint szerzetespap őt mint bencés nővért először megáldoztatja, ráébred a szomorúságra: Csak őt szeretem mindig! — Kilép a szerzetből és egyedül jár-kodik a világban. Egyre nagyobb zavar keletkezik lelkében. Nincs mellette férje, aki úgy tudott rá hatni. Végre visszatér Évolyne bencés apátsága közelébe, hogy férje megmentse lelkét. Itt azonban felizgatott és összetört szíve nem bírta tovább a harcot. Betegesen felcsigázott képzelete öngyilkosságra viszi. Halála megtöri férjét is, mert csak most látja borzalmas tévedését, amely így tönkretette feleségét. P. Athanáz, mindkettőjük lelkiatyja, meggyászolja megfeldült lelkét. Ez a regény óvas a lelki túlzásoktól: Mindenki maradjon hivatásában és teljesítse azt odaadóan. A házások is élhetnek bizonyos értelemben szerzetesi életet, ha terciárius szellemben és lelkülettel keresik Jézust a hitvesi hűség és áldozatosság útján.

SZÓL AZ EUCHARISZTIA SZENTJE. P. Takács Ince OFM. Szombathelyi ferences kolostor kiadása. 1938. Ára 1 P.

Kilenc szent beszéd van itt Baylon Szent Paskárról. Olyan keveset foglalkoznak az Eucharisztikus Kongresszusok védőszentjével, hogy ezek a kedves beszédek ritkaság számba mennek és mindenki örül nekik, mert sok új példát is talál bennük Szt. Paskál életére vonatkozólag. A Független közli Szent Paskál áldozási imáit. Ezek olyan bensőségesek, hogy érdemes volna mindkettőt kiadással kinccsé tenni, hogy minél többen imádják az Oltáriszentséget Szent Paskál szavaival. Megérdemli ez a könyv, hogy különösen terjesszük, mert nyomtatott Szent Paskál tisztelete és az Oltáriszentség szeretete terjed!

SPANYOL TŰZTENGER. Írta Hitter József S. J. 18 szövegen kívül képpel. Budapest 1938. Pázmány Péter Irodalmi Társulat kiadása. 122. oldal.

Spanyolországban még egyre folyik a véres harc, de talán maga a félrevezetett nép sem tudja miért. A könnyen lobbanékony spanyolokat hosszadalmas izgatással kiforgatták önmagukból, hogy a kommunisták játékszerévé tegyék őket. Ebben Moszkva és a szabadkőművesség keze dolgozik. Az elért eredményekről számol be ez a könyv. Meghatóak a vértanúk utolsó percei, szenvedései, mindaz, amit a spanyol nemzetiek lelkületéről ír. Jó tudni mindezt, mert sokan még mindig nem veszik elég komolyan, mekkora veszedelmet jelent a kommunizmus, amikor a szenvedélyeket fölszabadítja. Néhol szinte idegzet kell leírni a lelki elolvadásához. Milyen lehet ehhez képest a valóság! Ne feledjük azonban, hogy mindezt a szervezkedés, az összetartás hiánya és az anyagi önzés is jórészt előmozdította. Ahol nincs szervezett egység és öntudatos katolikus élet, ott ilyen „átmenetek“ előfordulhatnak.

Szerkesztői üzenetek.

Dr. H. A. Nagyón ügyes a gondolata. Már most kérjük az összes rendiköz-
ségek mindenki küldjön be valami érdekességet terciárius életéből, működé-
séből írást, fényképeket), és azokból mozaikszerűen bemutatjuk májusi szá-
munkában a magyar terciáriusok életét és működését. Amelyik rendiközség
nem küld be semmit, vagy nem megfelelő, magára vessen, ha aztán ebből az
érdekes mozaikból kimarad. Hisszük, hogy mindenki szeretettel karolja fel ezt
az eszmét és valamit a klisékre is felajánlanak (kisebb klisé 3—4 P.)!

ELŐLJÁRÓNÓ. Gondolata és ajánlata életrevaló. A *Magyar Szentföld*
Nagybizottságának terve az is, hogy zárandokházat létesít. Itt lelkiileg meg-
pihenhetnek majd a szentélyek látogatói. Ebben a zárandokházban életfogy-
tiglani lakást és ellátást kaphat, aki a zárandokház építéséhez bizonyos összeg-
tel hozzájárul. Ezt az illetékes bizottság állapítja meg később. Így sokan lel-
kileg otthonra, közel élhetnek a szentföldi szentélyekhez és még a legszebb
vidékben is gyönyörködhetnek. Aki ilyen irányban fölvilágosítást óhajt,
forduljon a szentföldi zárda főnökségéhez. Az bizonyos, hogy egy kis összefo-
gással ilyen módon elég hamar fölépülhetne ez a lelki üdülő, ahol terciáriu-
saink úgy érezhetnék magukat, mint a szentföldi zárandokok a Casa-Novában!

CÍMÜKET egyesek elég gyakran változtatják. Ez a kiadóhivatálnak is költ-
séget jelent, mert új címkéket kell csináltatnia. Hálásan vennénk, ha ilyen-
kor valamivel hozzájárulnának.

AZ AMERIKAI TERCÍARIUS TESTVÉREKET szeretettel kérjük, jelezzék,
hányan jönnek az Eucharisztikus Világkongresszusra. Bécsből tudomásunk
szerint szép nagy számban jönnek terciáriusok és a ferences ifjúság.

HÁLÁS KÖSZÖNETET mondunk egyik magát megnevezni nem akaró
rendi nővérünknek, aki havonta 10 szegényebbsorsú nővére számára rendeli
meg a Ferences Közlönyt. Ez is apostolkodás és jócselekedet! Bárcsak követnék
mások is példáját. Az illető nem gazdag, és ezt az összeget saját igényeinek
megszorítása által takarékoskodja meg!

A KÍNAI FERENCES MISSZIO és A SZENTFÖLDI MISSZIO nevében
köszönetet mondunk fáradhatatlan testvéreinknek és nővéreinknek a *Szt.*
Antal naptára, Isten Dalosai és a *Szentföld c.* misszióslap terjesztése körül ki-
fejtett apostolkodásukért. Örülünk, hogy a szeráfi Atya gyermekei a jó sajtó
terén egyre nagyobb buzgósággal működnek.

SAJNÁLATTAL TAPASZTALJA lapunk, hogy egyik-másik rendiközség
sohsem ad magáról életjelt, és levelünkre sem küldik be évi jelentésüket.
Van rendiközség Ferences Közlöny nélkül?

KÉRJÜK RENDIKÖZSÉGEINKET, járassák állandóan egy címre a lapot
és lehetőleg csoportosan. Jobb, ha nem névre kéri a Ferences Közlönyt, ha-
nem a rendiközség címére. Gyakran megtörténik ugyanis, hogy visszajönnek
a lapok, mert a lapok kezelője elköltözik, áthelyezik stb. és nem sokára jön a
panasz, hogy nem kaptak lapot. Így aztán kétszer küldhetjük a lapot és az
elszámolás is zavaros. Általános cím ez lehetne: Terciárius község előljárósá-
ga, sajtóosztály... (ferences, kapucinus, minorita) rendház, vagy pedig rk.
plébánia.

P. K. N. BUDAPEST: Értékes cikke jövő számunkban jön, mert nem
akartam két részben közölni.

Hiányzik egy bútor.

Windhorsthoz, a neves katolikus vezéralakhoz egyszer beállított egy
asszony és bejelentette, hogy válni akar, mert sehogyanszem fér össze a
férjével, az minden éjjel részegen jön haza és sokoli lármát csap.

Windhorst megkérdezte: — És mit csinál Ön ilyenkor, jó asszony?

- Természetesen, hogy én sem maradok csendben!
- Azt hiszem Önnél hiányzik egy bútor a házból...
- Miféle bútorra gondolt? — csodálkozott az asszony.
- Szerezzen egy imazsámolyt és ha a férje részegen jön haza, be-
széljen Istennel és ne vele.

LINKE URI DIVAT

MARGIT-KÖRÚT 51. SZ.

Árny mozgó mellett!

TELEFON: 153-719.

Férfi fehérneműek, divatickek, pyjamák, házi kabátok, nyakkendők, zsebkendők, stb. nagyválasztékban olcsó és jó minőségben.

Hozott anyagból fehérnemű varrását is vállalom.

Ismerni akarod a ferences szellemet

Olvasd ezeket a műveket

P. Gemelli—Takács OFM.

Franciskanizmus. 4.50 P.

P. Takács Ince OFM Sz.

Ferenc rendje. 3 P. nál.

Balanyi György Dr.: Szt. Ferenc

élete. 8 P.

Terciárius diploma 60 P.

TRUNKHANN SZÖVET ÖNMAGÁT AJÁNlja...

*Közvetlen
a gyártóválasztól
gyapjúszövetet!*

KÉRJEN MINTÁKAT
TARTÓSSÁGI GARANCIA

ELADÁS: IV. PROHÁSZKA OTTOKÁR-U. 8. VI. TERÉZ-KRT. 8.

MAGYARORSZÁG KATOLIKUS KÉZBEN LEVŐ EGYETLEN POSZTÓGYÁRA!

Ápoljunk a jó zenét! Zene ápolás — lelki ápolás
Közismert és a legjobb

Harmóniumok

nemes orgonahanggal házi használatra, iskolák-, dalárdák-, templomoknak.
Magyarországban vezető harmóniumcég, legnagyobb harmóniumraktár

Hörl Nándor

Budapest, II., Török-utca 8. szám.

Telefon: 516-52. — Fizetéskedvezmény! — Sürgőnycim: Harmonhör

A szerkesztésért és a kiadásért felelős: P. MAJSAI MÓR O.F.M. szentföldi b

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, XII., Heinrich István-utca 3—5.

Kiadótulajdonos: A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett ferences rendtartomány

Kapisztrán-nyomda Vác.

Printed in Hungary. Művezető: Farkass Károly

Terciárius naptár 1938 február hóra.

1. Euszlochium és Veridiana II. és III. r. szüzek TBvil.
2. Gyertyaszentelő Boldogasszony ÁF. TB
4. Leonisszai Szt. József I. r. hv TBvil. Elsőpéntek.
5. Japán vértanúk I és III. r. TBvil.
15. Conti B. András I. r. hv. TBv.l.
17. Mareriai B. Fülöpke II. r. szüz TBvil.
19. Piacenzai Szt. Konrád III. r. hv. TBvil.
22. Kortonai Szt. Margit III. r. bűnbánó TBvil.

Erénygyakorlat e hóra: Az agg Simeon hordozta az isteni Gyermeket és Gyermekek irányította az agg lelkét. Oh öregség, amely újjászületik! Oh fiatalok, amely bölcsésé tesz! Mekkora öröm ilyen öreggé válni és mily boldog-ág így mefiatalodni! Jézuskával karunkban megkomolyodunk és Óvele szívünkben romlatlan derű ragyog homlokunkon. Ha nem akarsz torzonborz lelkületűvé keserülni, várnaponta Jézuskát: mint lelked Táplálékát, szived Áldozatát, életed Kipótólóját utaid Egyengetőjét és vágyaid Beteljesítőjét! Nála pihenj, szeméből olvass, ajkaid csüggj!

Terciárius naptár 1938 március hóra.

2. Hamvazószerda. A nagyböjt kezdete. Szigorú böjt.
4. A Szentkeresztút titkainak ünnepe. ÁF. TBvil. Elsőpéntek.
5. Ker. Szt. János-József I. r. hv. TBvil.
6. Szt. Koléta szüz II. r. TBvil.
9. Bolognai Szt. Katalin II. r. szüz TBvil. Kántorböjt.
11. és 12. kántorböjti napok.
19. Szt. József ünnepe ÁF. TBvil.
22. Szt. Benvenut I. r. pk. TBvil.
24. Szt. Gábor főangyal TBvil.
25. Gyümölcsoltó Boldogasszony ÁF. TB.
26. B. Didák-József I. r. hv. TBvil.
28. Kap. Szt. János I. r. hv. TBvil.
30. Regal. Szt. Péter I. r. hv. TBvil.

Erénygyakorlat e hónapra: A terciárius képviseli a világban az Evangélium fegyelmezett és mégis derűs szellemét. Nem egyeztethető tehát össze a rendi szellemmel az elpuhultság. Nézd Jézust! Barlangban születik, barlangszerű lakásban él 30 éves koráig, barlangban böjttől negyven napig, az Olajfák-hegyén barlangban tanítja a Miatyánkra tanítványait, a Getszemánt kertben barlangban alszik, a Tháborhegyén barlangszerű helyen dicsőül meg, és sírja is hegyoldalban van. A barlang pedig egyszerű, cicomázatlan, alázatos ságot lehel és imára ihlet. És te mit vársz a világtól?

A Ferences Közlöny előfizetési ára:

Magyarországon negyedévre 0'90 P, Romániában egy évre 5' — P, Jugoszláviában egy évre 50 dinár, Amerikában egy évre 1'50 dollár

Egyes szám ára: 30 fillér.

Lapzárta minden hó 12-én. — Megrendeléseket, reklamációkat a FERENCES KÖZLÖNY kiadóhivatala címére: Budapest, XII., Heinrich István-utca 3-5. kéziratokat és a lap szellemi részére vonatkozó leveleket pedig a FERENCES KÖZLÖNY szerkesztősége címére ugyanoda kell küldeni. — Kéziratokat nem adunk vissza. Lapunk közleményeit, cikkeit csak a szerkesztő külön engedélyével szabad más lapban megjelentetni, akkor is csak lapunkra való hivatkozással.

Postatakaréki befizető lapunk száma: 51.581. Telefon: 165--626.